CALVINIST CONTACT

ABC

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"AND THE SPIRIT AND THE BRIDE SAY COME. AND LET HIM THAT HEARETH SAY COME."
Rev. 22 : 17

OCTOBER 19th, 1962 - No. 567 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

18th year of publication. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash. Postage paid at Hamilton

AANGEBODEN DIENSTEN

Als men de debatten leest, die in The House of Commons worden gehouden, is het wel duidelijk dat onze regering meer dan eens onder vuur genomen wordt ten aanzien van haar houding tegenover Cuba. Zoals men weet helft de Amerikaanse regering Cuba geboycot en heeft zij onder meer de Canadese regering gevraagd, daarin haar zijde te kiezen. Daarop heeft onze regering negatief geantwoord, doch daarbij verklaard, dat oorlogsgoederen niet zullen worden geëxporteerd, doch alleen voedings- en geneesmiddelen. In ieder geval goederen, die niet gebruikt kunnen worden voor oorlogsdoeleinden.

Amerika ontvangt dus niet veel hulp van deze zijde, waardoor de blokkade wel niet geheel, doch wel ten dele haar doel mist.

Ogenschijnlijk was het dus een welkom gebaar voor de Amerikaanse regering, toen dezer dagen werd bekend gemaakt, dat de vakbeweging een handje helpen zal. De International Longshoremen's Association, dat is de union van havenarbeiders, zal een stemming houden onder haar zestig duizend leden om uit te vinden of de leden de leiding willen volgen. Men mag verwachten dat dit het geval zal zijn.

Het plan van de International Longshoremen's Association is om alle schepen, die goederen in hebben van welke aard ook, en die bestemd zijn voor Rusland (en voor Cuba), niet te laden of te lossen. Het doet er niet toe van welke nationaliteit het schip is, zo gauw het lading voor Rusland in heeft of in wil nemen, zullen de havenarbeiders met de armen over elkaar toezien.

Het ontworpen plan moet op dit moment nog goedgekeurd worden door het uit 23 leden bestaande uitvoerend comité van de union, waarna de leden worden verzocht hun stem uit te brengen per brief. De union autoriteiten twijfelen echter niet aan de afloop.

Zo op het eerste gezicht lijkt dit een sympathieke daad. Niet alleen is het bedoeld als een riem onder het hart van de Amerikaanse regering en speciaal van President Kennedy, maar de actie maakt tevens de sancties tegen Cuba meer effectief.

Men kan menen, dat daarvoor reden te over is. Rusland en Cuba laten geen gelegenheid voorbij gaan om het Amerikaanse volk te irriteren. Zo heeft men blijkbaar plotseling in Rusland ontdekt, dat het rond Cuba buitengewoon goed vissen is. Vandaar dat thans een vrij groot aantal Russische vissers in de wateren rond Cuba druk bezig is met het vangen van vis (en van informaties). Bovendien hebben de recente wapenleveranties van Rusland aan Cuba, hoewel ons herhaaldelijk wordt verzekerd dat deze nog geen onrustbarende afmetingen hebben aangenomen, een zeer onprettige en onzekere invloed op de Amerikanen uitgeoefend.

Dit alles gaat die longshoremen vervelen. Daarbij komt nog, dat huns inziens het tempo waarin de Amerikaanse diplomatie werkt, veel te langzaam gaat. Zij hebben nu, indien althans de stemming volgens de verwachtingen verloopt, zelf maar het heft in handen genomen en gezegd, dat zij geen schip met Russische of Cubaanse lading meer zullen aanraken.

Door deze voorgenomen actie wordt echter een andere, of beter gezegd de ware geest openbaar. Wij kunnen er misschien heimelijk genoegen in hebben, dat deze actie zeer onwelkom zal zijn voor Rusland en Cuba, maar dit maakt het streven van de havenarbeiders niet aanvaardbaar. Hierdoor gaat deze vakbeweging maatregelen nemen, die beslist niet tot haar competentie behoren.

Wat de havenarbeiders doen, staat niet op zichzelf. Het is een geest die men vrijwel overal tegenkomt, ook in ons land. Het doel is duidelijk. Men kiest een regering, maar men laat die regering alleen regeren voor zover dit niet in botsing komt met eigen belang of eigen inzicht. In zijn consequentie is dit zelfs geen volkssouvereiniteit meer. Het gaat verder. Volkssouvereiniteit veronderstelt tenminste nog, dat in die souvereiniteit, in die regering alle lagen van de bevolking vertegenwoordigd zullen zijn, en die regering dan ook laten regeren. Maar wat wij in de actie van de longshoremen ontmoeten is niet anders dan het opleggen van de wil van een bepaald deel (en in dit geval een klein deel) van het volk aan de regering en aan het gehele land. Dit keer gaat het om de sancties tegen een communistische staat. Een volgende keer gaat het om een onderdeel van binnenlandse verhoudingen.

Deze denkwijze en de daaruit voortvloeiende gedragslijn is volkomen in strijd met de "souvereiniteit in eigen kring". Een union is opgericht met het doel de relatie tussen werkgever en werknemer te regelen. Dit is de taak die zij zichzelf heeft gesteld. Doch die taak is aan bepaalde grenzen gebonden. Overschrijding van die grenzen heeft verdere en grotere consequenties dan alleen het in verlegenheid brengen van een regering of van een staatshoofd. Overschrijding van die grenzen brengt in laatster instantie anarchie of wetteloosheid.

Het gevaarlijke is, dat de actie van de longshoremen menigeen als zoet gefluit in de oren klinkt. Het is toch gericht tegen het communisme, dat door Cuba onbehagelijk dicht bij het Noordamerikaanse continent komt? Maar dit mag ons niet in de verleiding brengen om de ware geest, die achter deze actie zit, goed te praten. Want die geest is de geest der revolutie, die de Goddelijke ordeningen in het leven omkeert en negeert.

Het is genade, dat wij in onze samenleving levensverbanden hebben, die ieder hun eigen gebied bestrijken en daarin ook aan bepaalde normen gebonden zijn. Dit geldt niet alleen voor de union, dit geldt ook voor het gezin, en voor de kerk, en ook voor de staat. Ook de staat heeft haar eigen gebied of "kring" en zij doet verkeerd, indien zij zich (in het algemeen gesproken) gaat bemoeien met de rechtstreekse verhouding tussen werkgever en werknemer. Dat is het terrein van de overheid niet. Doch evenmin is het het terrein van een union om handelend op te treden in de zaken der regering. Dit is het terrein van de union niet.

Hiermee is niet gezegd, dat er geen omstandigheden kunnen zijn, waarin men zich kan verzetten tegen de houding of de actie van een regering. De Nederlandse historie heeft in de tachtig-jarige oorlog daar een zeer duidelijk voorbeeld van. Dit komt echter niet iedere dag voor en een dergelijk verzet moet wel heel serieus overwogen worden en moet wel zeer ernstige gronden hebben. In de oorlog tegen Spanje had het Nederlandse volk juist te doen met het overschrijden van de bevoegdheid van de staat. Daarbij ging de staat voorschrijven welke godsdienst men diende aan te hangen. Daarbij ging de staat dwang uitoefenen op het geweten.

Die grond kunnen de havenarbeiders nu niet aanvoeren, omdat de Amerikaanse regering zich daaraan niet schuldig heeft gemaakt in het geval van de sancties tegen Cuba. Wij willen ons geen oordeel aanmatigen over de politiek van de V.S. Maar wij willen wel wijzen op het gevaar dat ons allen bedreigt, indien wij de gedragslijn van de longshoremen volgen of goedkeuren.

D.F.

MILITAIREN BEZOCHTEN SCHOOL VOOR BLINDENGELEIDEHONDEN IN AMSTERDAM

Verschillende groepen militairen in Nederland hebben in de loop van de jaren gelden bijeengebracht om een blindengeleidehond aan een blinde te schenken. In verband hiermee zijn contactmensen van die betreffende groepen ontvangen in de school voor blindengeleidehonden aan de Middenweg in Amsterdam. Natuurlijk was er een demonstratie voor de gasten, waaraan onze fotograaf deze aardige opname overhield.

De zware pijl op bovenstaand kaartje geeft aan waar Rusland waarschijnlijk de voor Cuba geplande "vissershaven" zal aanleggen.

REV. JAMES C. LONT INSTALLED DIRECTOR YOUNG CALV. FEDERATION

The reverend James C. Lont has been installed as federation director of the Young Calvinist Federation during a service in Alger Park Christian Reformed Church, Grand Rapids, Mich.

The new director assumed his duties September 17. His first major task will be a speaking tour in Minnesota. The Federation hopes to start an intensive training program in order to obtain young men and women who are able to give adequate leadership to the still growing number of societies throughout the United States and Canada. In Ontario the federation expects to begin this type of training this fall. In Grand Rapids, Mich., too, a course will be conducted.

The Young Calvinist Federation numbers 15.000 young men and women. The Calvinettes is a new branch that has recently been started for young girls.) Canada numbers about 4800 members of the 15,000 young Calvinists.

The youth leader who has been associated with the Federation for 43 years, Mr. Richard Postma, will retire by December 31, 1962. Mr. Postma was one of the founders of the organization. He came as young man from Friesland to the United States, held many offices in the movement and has been its full time director since 1946.

During the installation service the Rev. J. Stek, lecturer at Calvin Theological Seminary, delivered a sermon on Deut. 6:4-25. His sermon stressed communication of the faith of our fathers to the younger generation. Only then will they be able to evaluate current event in the right way — in the light of the Scriptures.

Rev. Melvin Hugen charged the newly installed director: "In a ministry of this kind, the minister is a lonely person since there is no consistory nor a congregation to suport him with its prayers. It is a lonely battle but the Lord has given His promises . . ."

A "Calvinistic Book of Praise"

by Louis Tamminga

For some years now the Canadian Reformed Church has labored toward their own book of liturgy in the English language. In 1956 a study committee published a report: "Op weg naar een Engelse Reformatorische Psalmbundel". In harmony with this report the Synod of 1958 appointed deputies to produce a new psalter and after 4 years of work they will now present their Synod with this 273 page "Book of Praise", a provisional edition which will be evaluated toward the end of October. Thusfar the Canadian Reformed Churches have used the Psalter Hymnal of the Christian Reformed Church; they have confined themselves, however, to some 34 rhymed versions of the Psalms which are sung to the traditional Dutch tunes. The present Book of Praise aims to remedy this situation.

THE PSALMS

This book of Praise is by no means complete, as is mentioned in the Preface. The numbering follows that of the actual psalms. Of some 66 psalms a versification is missing. In the numbering they have simply been skipped which, however is no hindrance. The tunes are all similar to the Dutch psalmbook: Genevan, Louis Bourgeois, etc. The deputies who assembled this Book of Praise received the following mandate as to melody: "...to compose a Psalter in the English, if possible other hymns of the Scripture ... and to make use of the material available in as much as ... tunes answer to the Church-musical norms." From the last phrase the deputies apparently culled the strong limitation as to variety in melodies. It is the opinion of the deputies that it may take many years before the other psalms which are now lacking in this book have been set to rhyme on supposedly also Genevan tunes. Of course, there is something very commendable about this. Church music has its own special standards. But we wonder whether the Church, even though it cherished the Calvinistic heritage, should not be allowed to express its praise in tunes which lack the characteristics of Genevan church music or Dutch psalmody per se. As it is this Book of Praise lacks such versifications as are found in the Psalter Hymnal and which we feel qualify (though not all of them) as fine church music and do justice to the mood of the psalms. The rendition of Psalm 29 (No. 51 in the Psalter Hymnal): "Now unto Jehovah, ye sons of the Mighty, all glory and strength and dominion accord ..." is uplifting and unequalled in quality while the words remain close to Scripture. The same may be said of Psalm 44 which is missing in the Book of Praise and in which the covenant idea is aptly expressed in the Psalter Hymnal with appropriate though not in Dutch or Genevan tune: "O, God we have heard and our fathers have told ..." (No. 80).

Dewey Westra has contributed some fine versifications of the Psalms to the present Book of Praise. We just mention by way of example Psalm 79 which certainly equals the Dutch rendition in power and dignity:

"O Lord, behold the gentiles
have invaded
"Thy heritage and now they
have degraded
"Thy holy temple, focus of our
nation.
"They've made Jerusalem a
desolation.
"Thy saints became a feast
To bird of pray and beast
"Who gorged on them with fury,
All around its hallowed
stead
"Their blood was cruelly shed,
Till there was none to
bury."

This and similar ones would be gain to other Reformed Psalters. The Psalter Hymnal of the Christian Reformed Church adds a versification of the verses 8—10 of Psalm 79, set to an arrangement of Beethoven with its sober, but delicate melody unequalled in compassion: "Remember not, O God, the sins of long ago, In tender mercies visit us, distressed and humbled low".

This again illustrates that by allowing more leeway in sources for melody and origin of tunes a psalmbook could be greatly enriched. The problem then comes up: how far can the Church go in eliminating sources of church music and what are the criteria by which the Church judges available tunes etc.? The Book of Praise has left out Psalm 93 rather than take No. 181 of the Psalter Hymnal, a gem in simple directness and sublime melody.

"Jehovah sits enthroned
"In majesty most bright,
"Appareled in omnipotence,
"And girded round with might."

Nor does the Book of Praise have a version on Psalm 95, 98 and 104, all excellent melodies in the Psalter Hymnal though not of the Datheen genre. Who wouldn't hear the majestic beauty of God echo in the words and tune of No. 206 in the Psalter Hymnal: "My soul bless the Lord, the Lord is most great, With glory arrayed, majestic in state ..."

In the case of Psalm 89 (as in some others) the deputies preferred a new text of D. Westra above that of the existing one of William Kuipers with the same music as in Psalter Hymnal. This stimulates a fresh approach and it opens up new incentive. Though the Kuipers version is not inferior to Westra's, the latter is more complete offering 8 more stanzas.

In some other cases Dewey Westra has re-written his existing versions in the Psalter Hymnal. This, too, is commendable. Some are improvements, others are not. The following example may suffice. Westra's version of Psalm 19 in the Psalter Hymnal:

"His pure commands have lent
"Mine eyes enlightenment
"In all my meditation ..."

Westra's version in the Book of Praise:

"His pure commandments lend
"Light to the eyes and tend
"Toward lofty meditation ..."

Much of the contribution of Westra is of great quality. But at times it seems that his verses bear the marks of haste and show a lack of consistent dignity in expression as in Psalm 36:

"Transgression coddles
wickedness
"within its bosom.
"Faith, there is no fear of God
before him.
"He lulls himself with flatteries,
"That God condones his villainies
"and really won't abhor him;
"his thoughts are very
indiscrete ..." etc.

Psalm 136 is modestly announced as a modified version of the Psalter Hymnal by Rev. G. Van Dooren. It might classify as original, since the Psalter Hymnal has nothing that closely resembles it as far as we could determine. The poetry is simple, clear and direct, but it fails to be impressive and lacks greatness. There are spelling mistakes here and there. The word "Lord" is printed in capitals: LORD, but not throughout the Book. Anachronisms pop up at times. "Although" is spelled "tho".

THE HYMNS

A few words about the hymns, only 15 of them, which are appended to the Psalms in this Book of Praise. They are marked by a conscious attempt to sing Scripture only: a version of the law, the Lord's prayer, two on a theme of Isaiah (Ch. 9 & 53), versions of Luke 2, Romans 8, 1 Peter 1, Revel. 5, 7, 9—13, the Song of Zachariah and the Song of Simeon. Left are only such faithfuls as a version of the Apostles' Creed, Luther's "A mighty fortress is our God" and "Te Deum". Three hymns have been revived from the Genevan Psalter. The ideal of the deputies is to raise the number of the Scriptural, "the New Testament Psalms", to some fifty. The deputies announce that they hold to the instructions of the Synod of the Canadian Reformed Church following the adage: "In the Church of God only the Word of God may be sung". Adhering strictly to this the deputies were unable to render more than 15 hymns. This raises some important questions. Is it mandatory for the New Testament song to follow the very New Testament text in the same fashion as the rhymed psalms do? This seems to be the conviction of the deputies of the Book of Praise. Yet they seem to realize that this cannot be held to the bitter end, because they include "A mighty Fortress" and "Te Deum", which are Scriptural, but not Scripture passages set to poetry and music. No one would object to having these beautiful hymns incorporated in a hymnal. Which points to another consideration. May not the New Testament church sing hymns which are scripturally tested as expressing the various themes of salvation and the response of God's people to His grace within the framework of its own historical experiences? The Book of Praise does not indicate this possibility. The result is that the deputies could only present 15 hymns after four years or searching. We wholeheartedly agree with their adage: "In the Church of God only the Word of God", but this could not mean that every element in the church service is to be conform to the literal text of Scripture. The minister expounds the Word of God, but he does it **in his own words** and he does it in the **historical setting of today**; and the Church tests the burden of his message with the Word of God. This applies to the hymns too. In their hymnsinging the Church answers God in His works of salvation, etc., but within the framework of its own experiences and historical setting. This Book of Praise, its fine elements notwithstanding, is no incentive to Christian poets to enrich the treasury of the Church, since they are limited to setting certain scriptural passages to verse and melody. The Christian song writer should not be tied to Scripture in that literal sense any more than a Christian painter to paint biblical scenes. Twenty ages of church history have a significant bearing on the hymnology of the Church. Luther's "A mighty Fortress", although scriptural, derives its fervor from the tribulation of the Church of his day. Bernard de Clairveaux could not have written "O Sacred Head now Wounded", if he had not witnessed the power of the blood of Christ which transformed demon-filled Wormwood Valley in France to joy-filled Valley of Clairveaux. Great hymns such as: "Great is thy Faithfulness" (408), According to thy gracious Word" (421), "Jesus with thy Church abide" (426), "By the sea of crystal" (469), "Not what my hands have done" (389), are scriptural, but not Scripture in poetry; they express the experiences of the Church, its suffering, its challenge, its adoration, its missionary task and its compassion.

We are happy to read in the Preface of this Book of Praise that the deputies wish that this Book "may contribute toward the unity of all those who are proud to be called the sons of the Reformation". But this will not be the case when we assume an unwarranted bondage to only sing the literal text of Scripture which Scripture itself nowhere imposes on the Church.

THE FORMS ETC.

This Book of Praise is completed with the Catechism, 13 prayers, and the common liturgical forms. Conspicuously absent are the Belgic Confession and the Canons of Dordt. Also missing are the three ecumenical creeds. In a permanent edition all these should be surely incorporated. Reading through them brings to mind again the beautiful language that is used in these forms, some of it becomes somewhat old that it does not always speak directly to the present-day reader. The letter-type is more attractive than that of the Psalter Hymnal. The thirteen prayers are conform to the translation as found in the Psalter Hymnal, although only the English version of the Catechism is acknowledged in the Preface as from the Psalter. Perhaps they are from a common source. These beautiful prayers deserve a much wider use. They, too, however, are in need of revision into more modern English. The last section consists of the liturgical forms as in use in most Reformed churches. No provision is made for the installation of Professors of Theology and Missionaries; presumably the form for the Installation of Ministers will be used for this purpose.

One more remark about the marriage form. This form in the Book of Praise is a close translation of the Dutch form. The translation is good in places, but wooden in most. An example: the minister says to the couple: "In the third place you are to know how each is committed to behave to the other according to the Word of God ..." And again: "In like manner, you, the bride, must know how to carry yourself before your husband ..." The form is unwieldy and long. After the couple is pronounced husband and wife another two pages of explanation and prayer follows. The form of the Psalter Hymnal is not free of weakness either, but preferably above this one. Provisions should be made to adopt a better form in Reformed churches.

CONCLUSION

The Canadian Reformed Church deputies are to be congratulated for their efforts. They have brought to light some fine versifications of the Psalms. Through their initiative Dewey Westra (and others with him) received impetus to surpass himself in some psalms and hymns, though staying mediocre in others.

However, the result as a whole is feeble and fragmentary. A large number of outstanding psalms and hymns have been bypassed and partly substituted for inferior ones. The 15 hymns with their Roman numerals are a lonely and somewhat pitiful appendage to the already incomplete Psalter.

GOED NIEUWS VOOR DE NEDERLANDSE VROUWEN

De K.L.M. bericht, dat haar chef kok, de heer C. J. Stekelenburg, een bezoek van enige weken aan Canada zal brengen om aan de Nederlandse vrouwen een demonstratie te geven in de bereiding van typisch Hollands gebak ter gelegenheid van St. Nicolaas, Kerstfeest en Nieuwjaar.

Het programma van de heer Stekelenburg is als volgt:

12 november: in Hamilton; 13 november: in St. Catharines; 14 november: in London; 15 november: in Chatham; 16 november: in Oakville; 17 november: in Toronto.

Plaats en tijd worden nader bekend gemaakt. De entree is gratis.

Bovendien zal de heer Stekelenburg van 5 tot 10 november gast zijn van C.F.T.O. Channel in het programma "Free and Easy" (10.30 a.m. - 1 p.m.).

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Koolstra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Mannenpraat

Op het vriendelijk verzoek van Mr. T. Schinkel, wil ik graag wat verder breien aan de kous die door Mr. Schinkel onder het hoofd "Mannenpraat" zo goed is opgezet. Niet dat ik daarmee (ik bedoel door het beeld van dat breien) de mannelijkheid van dit gepraat zou willen devalueren. Volstrekt niet.

Ik zou door dat beeld alleen willen aangeven dat ik graag wil trachten aan het bevorderen van het doel van deze rubriek iets bij te dragen.

Het gaat dus over onze Mannenverenigingen. Ik zou dit mannenvereniging willen noemen, het kind van het kerkelijk leven, dat vaak stiefmoederlijk behandeld werd en wordt. Ik herinner me nog uit Nederland hoe moeilijk het was in de plaats waar ik woonde om een mannenvereniging tot een goed functioneren te krijgen: En die plaats was geen uitzondering, die moeilijkheid werd ervaren op meer plaatsen. Later ging dat allemaal wel beter, dank zij ook de goede leiding die er vanuit het bondsbestuur aan de mannenverenigingen gegeven werd. En zo kwam het daar tot een goed verenigingsleven, dat voor vele leden en voor de kerk grote zegeningen heeft gebracht.

Maar dit was Nederland van toen, waar alles heel anders ligt en ook veel gemakkelijker ging. Nu zijn we in Canada. En de omstandigheden zijn moeilijker, de afstanden veel groter en daarom eist het oprichten en in stand houden van een vereniging meer inspanning en offers. Maar daarom is het juist ook nog meer nodig om met volharding aan het oprichten van dergelijke verenigingen te werken. En als ze er zijn, om ze levend en krachtig te houden. Want de M.V. kan een prachtig middel zijn om samen als het ware over de bijbel gebogen, de inhoud van de bijbel ons eigen te maken, om zo meer licht te ontvangen over wat die bijbel hier en nu van ons vraagt.

En om nu nog even terug te komen op wat er boven deze rubriek staat, ik zou daar geen enkel bezwaar tegen willen opwerpen, alleen hoop ik dat door deze mannenpraat, het zal komen tot *mannelijke daden*. Want we hebben uiteindelijk alleen aan "mannenpraat" niet genoeg, het moet komen tot daden. Die daden moeten onze mannen verrichten. Wat die daden dan inhouden? In de eerste plaats dit: Waar er nog geen mannenvereniging is, moet er een gevormd worden. In de tweede plaats: Waar er wel een is, maar op sterven na dood is, moet er nieuwe activiteit ontplooid worden, en moeten alle leden trouw de vergaderingen bezoeken en aan het werk ervoor hartelijk deelnemen. En ik kan u de verzekering geven omdat ik dit uit ervaring weet: U zult er zelf het rijkste door gezegend worden. En U zult ook de voldoening ervaren, dat ook anderen, met meer warmte de beginselen van de bijbel gaan liefhebben en belijden. En "last but not least", U mag weten dat U dan wandelt op de weg der gehoorzaamheid en bezig bent met de opdracht van uw Schepper.

Om belangstelling voor dat verenigingswerk te kweken en te houden is het wel nodig om in de te behandelen onderwerpen wat variatie te brengen. Niet uitsluitend onderwerpen over gedeelten van de bijbel, ook over belangrijke leerstukken uit onze belijdenis, waarbij er dan echter voor gewaakt moet worden, dat het niet opgediend wordt als een stuk leer. Verder ook wel onderwerpen die betrekking hebben op het gezins- en kerkelijk leven. U krijgt dan levendige discussies. Dat is althans onze ervaring in Essex. En al kan de belangstelling nog wel beter zijn, we hebben altijd mooie vergaderingen.

Bijdragen voor deze rubriek kunnen worden gezonden aan Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.

Een Kamerlid Weggezonden

Waarschijnlijk zullen onze lezers reeds vernomen hebben van het incident in het House of Commons op Vrijdag 5 October j.l., waarbij het kamerlid Bernard Dumont de deur werd gewezen. Iets dergelijks komt maar zeer sporadisch voor. Mr. Dumont heeft zitting voor de Social Credit Party voor het kiesdistrict Bellechasse, Quebec, en pleitte voor het bouwen van graan elevators in Eastern-Canada.

Om onze lezers een indruk te geven van het verloop van het incident, laten wij hieronder het verslag volgen van het kamerdebat, zoals dit werd weergegeven in "Hansard". Voor goed begrip diene, dat "Mr. Speaker", die herhaaldelijk wordt genoemd, de voorzitter is van The House of Commons.

Mr. Bernard Dumont (Bellechasse): Mr. Speaker, I rise to a question of privilege. The Department of Agriculture informs me that, from Ontario to Newfoundland, 91,368 farms have an income of less than $1,200 per year. On an average basis of six children per family, this means that close to a million persons find themselves in dire poverty—

Mr. Speaker: Order.

Mr. Dumont: —and, back home, if a farm has an income of only $1,200, it means bankruptcy.

Right now, speeches are being made from all sides, but no legislation has yet been passed to alleviate the misery of one million people—

Some hon. members: Order.

Mr. Dumont: Is this reasonable, an income of $1,200?

Mr. Speaker: Order.

Mr. Dumont: I do not accept that, because I find it abnormal—

Mr. Speaker: Order.

Mr. Dumont: If one million people come here to request—

Mr. Speaker: Order.

Mr. Dumont: If you had an income of $1,200, Mr. Speaker—is it normal, is it logical—

Mr. Speaker: I wish to point out to the hon. member that, according to the rules of the house and the tradition of courtesy that prevails in the house, a member must resume his seat as soon as the Speaker takes the floor. Now, I would remind the hon. member that I called for order several times. As a newcomer to the house, his behaviour might be excusable. However, I must urge him to study the standing orders, particularly with regard to the behaviour of the members in the house.

Mr. Dumont: The people of my riding have sent me here to ask that grain storage facilities be built and I ask that legislation be enacted in that regard—

Mr. Speaker: Order.

Mr. Dumont: —that these facilities be built. That is what I want, and I speak on behalf of the farmers of my riding who wish—

Mr. Speaker: Order. I have politely asked the co-operation of the hon. member and I do hope he will heed my advice in the matter. He has asked for my opinion on a question of privilege and I have told him on what grounds he could raise such a question and how he should go about it. Consequently, I hope he will follow the kind advice given him by the Chair in this instance.

Mr. Dumont: The 118 socialists who voted last night are preventing us from legislating, because they deliver speeches—

Mr. Speaker: If the hon. member persists in pursuing this course any longer, I shall have no alternative but to name him. Mr. Dumont it is my wish that you withdraw.

Mr. Dumont: We need grain elevators in eastern Canada, and immediate steps must be taken—

Mr. Speaker: I order the hon. member to withdraw. Shall I have to ask the sergeant-at-arms—

NEDERLANDSE BOLLENVELDEN IN NIAGARA FALLS

Als alles goed gaat, zal het Niagara Falls Park in de laatste weken van April 1963 een overeenkomst vertonen met de bollenvelden in de streek Haarlem—Leiden in Nederland.

In het Niagara Park worden op het ogenblik vijftig duizend narcisbollen geplant, die straks een weelde van honderdduizend bloemen zullen opleveren. Dit op zichzelf zal reeds de moeite van het bezichtigen waard zijn. Maar behalve de narcissen wordt eveneens een grote hoeveelheid tulpenbollen geplant, afkomstig van de bollenschenking na de Tweede Wereldoorlog door de Nederlandse bloembollen-industrie.

Dr. D. A. Van Hamel, consul-generaal van Nederland, droeg dezer dagen het geschenk over aan Minister Charles Daley, voorzitter van de Niagara Parks Commission. Mr. Van Hamel verrichtte tevens de eerste bolplanting.

Deze gelegenheid werd tevens bijgewoond door Mrs. Edmont Frankel, ere-presidente van de Canadian Cancer Society. Het embleem van deze vereniging is door Mrs. Frankel ontworpen, en dit embleem is: een narcis.

Met de jongelui op stap naar de wieg van de Christian Reformed Church

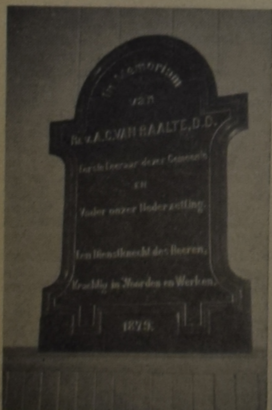
door Rev. John Vriend.

Eén van de vragen die gedurig in een predikantenbrein om een antwoord blijven roepen is: **Hoe kunnen wij de jeugd der gemeente meer besef bijbrengen van hun plaats in de historisch gegroeide kerk?** Hoe zullen zij ooit de weg vinden in de toekomst als zij niet iets hebben leren zien van de weg die de kerk in het verleden gegaan is?

Toen ik daarom in een Wachter-artikel las dat Rev. G. Bouma van London meermalen met een groep jongelui naar de geboortegronden van de Chr. Ref. Church was geweest, vroeg ik me af, of dit niet iets was voor onze jongelui in Simcoe. Een tweede stimulans was een bezoek van een jeugdleider uit Grand Haven, Mr. William Peterson, die met zijn gezin van blonde jongedochters de kerkdiensten in Simcoe bijwoonde op Zondag 2 September. Hoe zouden wij ooit zo'n weekend in de States kunnen bekostigen zonder de gastvrijheid van onze mensen daar? En hoe zouden wij om die gastvrijheid durven vragen buiten bemiddeling van vrienden of bekenden om? En wie waren ons nu nader dan Mr. **Peterson**, die in Simcoe gastvrijheid vond, en zijn predikant, Rev. Jerrien Gunnink, een klasgenoot van onze collegetijd? Met één telefoontje naar Grand Haven was dat gedeelte voor elkaar. Een derde stimulans was het verzoek van de Young Calvinist Federation om de eerste week van October tot **Jeugdweek** te bombarderen. Gewapend met dit verzoek vroeg en kreeg ik van mijn kerkeraad toestemming dit project uit te voeren. Besloten werd het weekend van 30 September voor 't grote doel af te zonderen.

Er was echter nog een moeilijkheid: hoe kom je de grens over zonder geldige papieren? Vijf van onze jongelui waren nog zonder Canadees burgerschap en hadden ook geen geldige Nederlandse paspoorten. Tijd om de papieren in orde te maken ontbrak. De enige overgebleven mogelijkheid was de Amerikaanse autoriteiten te vermurwen. Het consulaat van de V.S. te Toronto werd opgebeld en van de vice-consul kreeg ik een uitnodiging om te komen praten, met het advies daarbij dat ik maar pasfoto's van de betrokkenen moest meenemen. Toen ik bij hem in 't kantoor kwam vertelde hij dat hij zeer geïnteresseerd was in de figuur van Johannes Calvijn. Een boek over Calvijn, geschreven door Georgia Harkness, lag op zijn bureau. Een afstammeling van de Hugenoten, en gespecialiseerd in de geschiedenis, sprak hij zijn verwondering uit over 't feit dat het Calvinisme in Canada het krachtigst bevorderd werd door mensen van Nederlandse afkomst. U kunt zich indenken hoe prettig het interview verliep. Hij belde de grensautoriteiten van Port Huron op, verkreeg instemming met zijn beleid van die zijde, en stelde een "passport-waiver" op. Met dit schone document, versierd met vijf glundere gezichten, was de laatste hefboom omhoog.

Op Zaterdagmorgen, 29 September, waren de jongelui letterlijk "voor zessen" startklaar. Vier auto's stonden bepakt en beladen op 't erf van de gemeente. Natuurlijk kon het start-signaal niet gegeven worden voordat ik met ze gesproken had over de reisroute en het rijden "Karavaansgewijze". De papieren werden nog eens nagezien. En toen hebben we in 't donker ook de Here gebeden om zijn bescherming en zijn zegen op deze reis van 350 mijlen.

Gedenkplaat "in memoriam van Rev. Van Raalte" in de Ninth St. Chr. Ref. Church, Holland, Mich.

't Regende pijpestelen tot aan de grens bij Sarnia. Maar Michigan groette ons met een overvloed van zonneschijn. 't Leek wel symbolisch voor de hele reis. De ontvangst was warm. Om half drie in de middag stapten we in Grand Haven uit en konden we ons meteen opstellen voor de persfotograaf. De hele omtrek was gewaarschuwd — door radio, pers, en persoonlijk — dat er een invasie van langharige Canadezen zou plaatsvinden die middag.

De schrijver van dit artikel, gezeten in de oude stoel van wijlen Rev. Van Raalte, in de kerkeraadskamer van de Ninth St. Chr. Ref. Church te Holland, Mich. (de Van Raalte Kerk). Rev. Vriend tekent hierbij aan: "Rather in his chair than in his shoes."

•

Dezelfde middag gingen we o.l.v. Mr. William Petersen naar Holland. De Ninth St. Christian Reformed Church, door Van Raalte gesticht, stond al op ons te wachten. Met gemengde gevoelen dacht ik terug aan "de Vader der Nederzetting", A. C. Van Raalte, een leiders-figuur, een man van geloof en ondernemingsgeest. Ongetwijfeld heeft hij zich in 1846 en daarna met veel élan gegeven. Toch moeten wij de Vereniging van 1850 met de Reformed Church als **ondoordacht** betitelen. Het is nu eenmaal onmogelijk om tegelijkertijd de leiding van Van Raalte te bewonderen en de Here te danken voor 't nieuwe begin in 1857, waar de oorsprong van de Chr. Ref. Church te zoeken is. Grote figuren blijven hardnekkig beperkte mensen.

Van Holland toerden we naar Graafschap, een van de vier gemeenten die zich afscheidden in 1857, en naar Overisel. Op laatstgenoemde plaats werden we getroffen door 't grote aantal kindergraven op 't oude kerkhof. Vaak stond er een naar omhoog geheven hand afgebeiteld op de grafsteen, onder de woorden "Gone Home". Er is veel veranderd in 100 jaar. Toen was het armoede en zorg; nu verkondigen tientallen oliewellen in deze buurt de welvaart van de nieuwe tijd. **Van Overisel** moesten we nog even naar Drenthe, Vriesland en **Zeeland, tot** groot vermaak van de jongelui, die niet wisten dat **deze provincie**namen tot dorpsnamen waren omgedoopt. Na een goede maaltijd in de "Wooden Shoe" Restaurant buiten Holland **moesten we ons** haasten om op tijd in Grand Haven te zijn, waar onze gastheren stonden te wachten bij de kerk.

Zondag werden we allen in de gezinnen opgenomen. Voor de avond stond er een jeugdmeeting van drie kerken op 't programma. Heir sprak Mrs. Marvin Swartz, huismoeder van een Tehuis voor verwaarloosde of delinquente jongens en meisjes van **elf tot zestien** jaren oud. Nog niet zo lang geleden stond haar naam in de krant, omdat één van haar pleegkinderen haar een klap met een hamer op het hoofd gaf. Het was een prachtkans, zei ze, om te laten zien hoe een Christen reageert wanneer hij Christelijk reageert. Twee dingen konden die kinderen niet begrijpen: hoe je zoiets kon vergeven, en hoe je, wanneer je je kinderen liefhebt, ze toch kunt straffen van tijd tot tijd. Volgens hun had alle tucht alleen maar haat als drijfveer en achtergrond. Hun definitie van de hemel was: a car, a girl, and a case of beer. Onder de meisjes van elf en daarboven waren geen maagden meer. Wat een taak hadden Mr. en Mrs. Swartz — en dat zonder hulp in de huishouding.

Maandagmorgen verzamelden we ons om 8 uur bij de kerk, om naar Grand Rapids te rijden. Hier bezochten wij Pine Rest Hospital, een instelling met een jaarlijkse begroting van een slordige twee miljoen dollar, waarvan 18% als giften binnenkomt. Het ene nieuwe gebouw na 't andere steeg uit de grond. Dankbaar dat deze Christelijke instelling voor zenuwpatiënten en geestelijk gestoorden er is, gingen wij de weg weer op. Nog twee plaatsen werden, ál te haastig, met een bezoek vereerd: **The Christian Reformed Denominational Building en de Knollcrest Campus van Calvin College and Seminary.** Op alle drie plaatsen, die wij deze morgen bezochten, stond men gereed met deskundige gidsen, die ons op allerlei wetenswaardigheden attent maakten en de weg wezen.

's Avonds om half elf waren we weer thuis in Simcoe. Uit de opgetogen gesprekken van de jongelui was 't op te maken dat de reis aan zijn doel beantwoordde. We hebben, weer in 't donker, de Here dan ook gedankt voor de verhoring van ons gebed.

Hier is de groep, die met zijn dominee de trip maakte. Voorste rij van links naar rechts: Engeline Vreugdenhil, Ina Dreyer, Patricia Bootsma, Henrietta Ouwendyk, Magda Dreyer. Staande v.l.n.r.: Mr. Paul Herrewynen, president van de Y.P.S., Rev. J. Vriend, Mrs. Paul Herrewynen, Catherine Vander Kooy, Nick Vreugdenhil, Connie Wesseling, Corrie Vander Kooy, Harry Jelsma, Mrs. J. Vriend, Ralph Wesseling, Mary Vander Kooy, Jack Herrewynen, Dick Veeneman en Jonas Zandstra. De foto werd genomen te Grand Haven, Mich, direct na aankomst op Zaterdagmiddag.

De Canadese Staatsobligaties

(SAVINGS BONDS)

EEN VEILIGE BELEGGING

(NCP) Allerwege worden thans opnieuw de Canada Staatsobligaties (Canada Savings Bonds) aangeboden. Dit is dan de zeventiende uitgifte, en deze obligaties zijn een der voronaamste bronnen voor de staatsfinanciering geworden. Oorspronkelijk werden deze obligaties uitgegeven omdat het publiek vroeg om een gemakkelijke spaarmethode. De groeiende belangstelling maakt dat deze uitgiften thans de federale regering voor een groot deel van de benodigde gelden voorziet.

Het bedrag dat thans aan staatsobligaties of "savings bonds" in omloop is, bedraagt bijna $ 4 biljoen, of wel 31.8% van de totale verplichtingen van de federale regering aan particulieren. Canada is er dus in geslaagd om een weg te vinden om een groot deel van de bevolking te doen deelnemen aan de nationale financiering, — een doel waarnaar alle landen streven. Men zou haast kunnen zeggen, dat het houden van Canadese staatsobligaties bij het Canadese burgerschap behoort.

Canadese "Savings Bonds" verschaffen een veilige en zekere belegging, ook voor kleine spaarders. Vaak hebben deze staatsobligaties goede diensten bewezen voor het betalen van opleidingen van jongelui, en eveneens voor oudedagsverzorging bij mensen op leeftijd. Anderen hebben ze gebruikt om een reis te bekostigen. Zelfs hebben zakenmensen ze gebruikt voor de aankoop van goederen of machines.

Het succes van de "Canada Savings Bonds" is echter niet alleen ten nutte van de spaarders, doch eveneens voor het land.

De obligaties, die thans worden aangeboden, geven een hogere interest dan hun voorgangers. Zij hebben een looptijd van 14 jaar en indien de bezitter een "savings bond" tot de aflostermijn behoudt, ontvangt hij een gemiddelde rente van 5.11%. Gedurende de eerste drie jaar bedraagt de rente 4½% per jaar; de volgende drie jaar is het 5% per jaar en de laatste acht jaar leveren 5½% per jaar op. In cijfers uitgedrukt betekent dit dat een obligatie van $ 100.00 in veertien jaar uitgroeit tot een bedrag van $ 172.50.

Men kan de savings bonds krijgen in stukken van $ 50.00, $ 100.00, $ 500.00, $ 1.000.00 en $ 5.000.00. Alle savings bonds worden geregistreerd en zijn beschikbaar voor alle ingezetenen, echter niet meer dan $ 10.000 per persoon. Men kan bij elke bank en op ieder moment de savings bonds weer verkopen tegen de nominale waarde, plus de alsdan verschuldigde interest. De zekerheid van terugbetaling van de nominale waarde bij tussentijdse verkoop wordt door de Staat gegarandeerd.

Er zijn zelfs ondernemingen, die hun werknemers in de gelegenheid stellen savings bonds te kopen, waarbij de betaling ervan in termijnen wordt afgetrokken van het loon.

De savings bonds zijn verkrijgbaar bij alle banken, effectenhandelaren en -makelaars, trust en lening ondernemingen. Betaling kan plaatsvinden contant of op termijnen.

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND

door Rev. J. GRITTER.

(15)

ENGELS IN DE EREDIENST

"Wanneer krijgen we nu eens een Engelse dienst?"

Dat was de stem van een ouderling in de gemeente Ilderton, noordwest van London. In Mei, 1950, waren daar de ambten ingesteld. Ds. J. M. Vande Kieft, home missionary at large, was toen van Grand Rapids gekomen om de preek te houden, 26 gezinnen en wat vrijgezellen sloten zich aan, ouderlingen en diakenen werden gekozen, de kerkeraad vergaderde gewoonlijk eens per maand. Op één van die vergaderingen bij de rondvraag kwam de vraag van die ouderling: "Wanneer krijgen we nu eens een Engelse dienst?"

"Nu," was mijn antwoord, "dat ligt aan jullie; ik ben altijd klaar."

"Ik dacht we moesten maar eens beginnen," was zijn mening. De andere waren het er mee eens. Men besefte wel dat men, gekomen in een Engelssprekend land, het Engels moest leren, ook in de eredienst. Dan moesten we maar eens een begin maken. Besloten werd eens per maand een Engelse dienst te houden en de volgende maand daarmee te beginnen.

We hadden al een begin met Engels in de dienst. Wij, home missionaries, brachten vanuit de "States" gebruikte Engelse gezangboeken mee. Die gingen 's Zondags mee naar de dienst. We hadden dan eerst een song service van een minuut of tien. We namen nummers waarvan de wijzen bekend waren. De woorden moesten we eerst voorlezen met een lopende vertaling erbij. Zo kwamen we aan de gang. Over het geheel ging dat er wel in: het was wat nieuws, de wijzen waren vlot, de inhoud nam men al spoedig op. Straks begon men zelf Engelse boeken aan te schaffen. Ik herinner me een zuster van 70 jaar, die om de kinderen naar hier gekomen was, en die naar me toe kwam: "Hebt u ook een Engels boek voor me? Ik moet zelf een boek hebben; ik zing ook al pittig mee."

Ook begonnen we al spoedig in de dienst de wet en de geloofsbelijdenis te lezen in het Engels. Zo kregen we een begin. Maar we moesten verder. Dus nu eens per maand een dienst volledig in het Engels. Dan was er die dag geen Nederlandse dienst. Wel wat zielig voor degenen die het nog niet verstonden, maar men moest toch ergens doorbijten.

Sommigen vonden het prachtig, vooral de jongelui en de kinderen. Er waren er die al spoedig verkondigden dat ze niet de minste moeite meer hadden om het Engels te verstaan. Er moest wel een korreltje zout bij, maar toch moet over het algemeen gezegd worden dat men zich verbazend vlug aan het Engels gewende.

Nieuwkomers hadden het er moeilijk mee. Als men pas aangekomen was en men was de eerste Zondag in de kerk en kon dan geen woord verstaan, dan was dat wel wat zwaar. Ik had het er ook wel eens moeilijk mee, maar was het met de kerkeraad eens dat we toch ergens moesten beginnen en doorzetten.

Ik herinner me een zuster die wat later kwam en Engelse diensten bijwoonde en mismoedig zei: "Ik leer het nooit." Ik trachtte haar aan te moedigen door te vertellen van mensen in de "States" die er net zo voor stonden, maar die zich gegeven hebben en het toch leerden verstaan. Later kwam het ook wel bij.

Een vrouw op een andere plaats dacht, toen ze de domine daar zag staan en geen woord begreep: "Zou die man dat nou zelf ook begrijpen?"

De reactie van een broeder was wel zeer typisch. Ook hij moest het net treffen toen hij met de zijnen de eerste maal in de kerk was dat het een Engelse dienst was. Ik zag ze wel zitten, had ook wel wat medelijden, maar er was niets aan te doen. Enkele jaren later kwam hij in een gesprek daarop terug.

"Weet u nog wel, die eerste Zondag dat we in de kerk waren en geen woord konden verstaan?"

"Jawel."

"Weet u wat ik dacht toen ik u daar zo zag staan te spreken?"

"Nee, dat weet ik zo niet."

"Ik dacht: die man is vol zoeten wijns!"

Gelukkig is z'n gedachte over de predikant later wel iets gewijzigd. Hij verzekerde mij dat hij nu de Engelse preek goed kon volgen.

Het maakte ook wel verschil hoe men preekte. Liefst eerst maar wat historische stof. Geen hoge woorden. Niet te vlug spreken. Trachten de gedachten wat uit te beelden. Sommige moeilijke woorden even in het Nederlands weergeven. Zo ging het wel.

Natuurlijk zijn er die het niet leren, die geen aanleg hebben om een taal te leren of die te oud zijn. Daar moet men wat geduld mee hebben. Er zijn er ook die zich eenvoudig de moeite niet getroosten om het te leren. In de Engelse diensten is hun plaats ledig. Dat is niet goed. Als men zich wil geven kan men over het algemeen wel zover komen dat men in elk geval gesticht kan worden, al leert men niet de taal vlot te spreken.

In Aylmer, zoals reeds genoemd, konden we na een tijd twee diensten houden. Ik heb toen erop aangedrongen: "Broeders, aanstonds beginnen met een Engelse dienst om de andere Zondag." Sommige meenden dat het nog niet kon, dat we er nog niet rijp voor waren. Toch ging men er tenslotte toe over. Ik begon met heel eenvoudige preken, en men was verrast dat men er zoveel van kon verstaan. Dat had men niet verwacht. Het ijs was gebroken.

Zo ging het bijna overal. Daar moet ik onze mensen in Canada in prijzen: men besefte dat men een roeping had om de taal te leren. Hoe kon men anders deel worden van de natie en straks ook het Evangelie uitdragen in de omgeving?

Omstandigheden maakten dat ook noodzakelijk. De jonge kinderen, bijvoorbeeld, gingen naar school, waar alles Engels was. Ze hadden te jong Nederland verlaten om het Nederlands behoorlijk te kennen. Thuis werd Fries of Gronings of wat ook gesproken. Een Hollandse preek verstonden ze niet. Zo kwam er al spoedig, ter wille van de kinderen, vraag naar meer Engels. En de ouderen hadden het nodig voor hun eigen geestelijke ontwikkeling in de taal des lands. Maar wat een vlucht heeft dat genomen! Er zijn nu al gemeenten waar men drie diensten heeft, twee in het Engels, één in het Nederlands en waar de Nederlandse al uitsterftt. Of gemeenten die twee diensten hebben en gedurig al een Zondag geheel in het Engels. Geweldig! Aan de ene zijde goed, we moeten in het Engels vooruit. Als we onszelf dan maar niet voorbij lopen, dat we in onze haast om Engels te worden de inhoud van onze godsdienst gaan verliezen. Of dat we ons schamen voor het Nederlands en zo gauw mogelijk van dat "Dutch" af willen. Dat is ook mis. We moeten ons voor onze afkomst en onze godsdienst nooit schamen. We hebben Canada iets mee te delen dat de moeite waard is. Dat te doen in goed Engels, als echte Canadezen, is onze roeping en ons voorrecht. Make God ons daarin getrouw.

(Wordt vervolgd.)

Rumoer in de Kerk

— Wat hebben jullie verder in de vacantie gedaan? zo vragen mij nieuwsgierige lieden, die zich nog herinneren, dat de logeerpartij bij Johan Van Stegeren, de mislukte veekoopman, niet doorging.

Antwoord: We zijn weer kalmpjes teruggetuft naar het Noorden. We hebben er twee dagen over gedaan en onderweg zijn we bij vrienden en bekenden aangeweest. Het is merkwaardig, hoeveel kennissen je hebt, die wijd en zijd over de provincie zijn verspreid. Velen hebben vroeger in onze stad gewoond en hebben later hun geluk en welvaart elders gezocht. En zo ontdekten we, dat er in bijna elke plaats, waar we doorkwamen, mensen woonden, die we kenden. En wij op ze af! We zijn heel niet nieuwsgierig, maar willen graag veel weten over het wel en wee van onze mede-immigranten in andere plaatsen.

We hebben niet minder dan zeven bezoeken afgelegd. Overal werden we heel gastvrij ontvangen en overal was het gezellig. Herinneringen werden opgehaald, ervaringen werden uitgewisseld, naar wederzijdse kennissen werd geïnformeerd, en — wat niet uit kan blijven in onze gemeenschap — we praatten met elkaar over het kerkelijk leven ter plaatse. En dat laatste heeft mij zeer vertroost. We kwamen namelijk tot de ontdekking, dat er in vrijwel elke immigrantengemeente spanningen en moeilijkheden zijn. Nu is dat op zichzelf geenszins troostrijk. Maar mijn troost zat hierin, dat ik mocht constateren, dat onze eigen gemeente waarlijk niet de enige was, waarin wel eens onenigheden en twistingen zijn. Ik heb wel eens gedacht, als er weer iets onaangenaams gebeurde in onze kerk: — Hé, waarom moet dat altijd hier zo zijn? Nu kwamen we op onze vacantie tot de klare ontdekking, dat het in andere gemeenten niet veel beter is. Daar zit troost in. Gedeelde smart is halve smart, ofschoon er eigenlijk geen smarten moesten wezen in ons jonge kerkelijk leven.

Onze troost willen we graag delen met alle meelevende Christelijke immigranten van Vancouver tot Halifax, die wel eens vrezen, dat hun immigrantenkerk de enige is, waar het wel eens hommeles is. Daar gaan we dan:

I. Ons eerste bezoek betrof de familie Jansen, Jacob Jansen Jzn., niet te verwarren met andere Jansens. We kwamen daar op Dinsdagmorgen om negen uur al aan, na een nacht heerlijk rustig in een motel te hebben geslapen.

De vrouw des huizes, die met een verhit gezicht — het was een warme morgen — bezig was met de was, keek niet erg vriendelijk, toen ze "Volk!" hoorde roepen. Maar ziende, dat wij het waren, klaarde haar gelaat op. De schort kwam er bij af; Jacob Jansen werd uit de garage geroepen — hij doet voor zichzelf in autoreparaties en verkoopt benzine voor Texaco — en al spoedig waren we in druk gesprek gewikkeld.

— En, Jacob, hebben jullie hier nogal een aardige gemeente? Dat ging nogal volgens vriend Jansen, hoewel ze hier niet mochten pochen. D'r was nogal eens wat. Neen, dan was het in de stad in de vorige gemeente heel wat rustiger. (— Man, je moest eens weten, dacht ik.) Over de dominee viel niet te klagen. Die was nog niet zo lang uit Holland en deed flink zijn best. Dat wisten de meesten ook wel te waarderen. Maar de mensen hadden altijd wat met elkaar. Altijd geheibel. Nu zaten ze weer in de zangkoorruzie. Het gemengde koor Sursum Corda wilde persé op Woensdagavond oefenen, waartegen de vrouwenvereniging zich terecht verzette, omdat dit al jaren de vergaderingsavond van de vrouwen was geweest. Grote ruzie! Zowel vrouwen- als zangvereniging kwam opzetten op Woensdagavond. De inleiding werd overstemd door het gezang van de liederen des heils.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

De presidente van de vrouwenvereniging, die bij het koor om stilte kwam verzoeken, werd door de bassen uitgelachen. De zaak kwam op de kerkeraad, die het voor de vrouwen opnam. Daarop gingen de zangers in staking. De koordirigent stuurde een heel lelijke brief naar de kerkeraad. De kerkeraad nam dat niet en ging de muzikale broeder vermanen. De dirigent nam dat niet en zegde zijn kerklidmaatschap op. Samen met een bariton sloot hij zich aan bij een oude Canadese kerk, waar alles vrede was....

II. We reisden weer verder en kwamen in een vriendelijk prairiedorp, waar we het volgende bezoek bij kennissen brachten. Ook hier dezelfde vraag: — Hebben jullie een goed kerkelijk leven? Ook hier twist en gekrakeel. Hier speelde de strijd zich af tussen kerkeraad en bestuur van de Christelijke schoolvereniging. Men wilde een drive houden voor de school, maar terzelfdertijd organiseerde de kerkeraad een drive tot dekking van het tekort, dat de kerk dit jaar had. Een ouderling had op huisbezoek durven zeggen, dat men eerst aan zijn financiële verplichtingen voor zending en evangelisatie en theologische opleiding moet voldoen, voordat men een Christelijke school sticht. Ondanks de protesten van de schoolvrienden werd deze broeder in zijn ambt gehandhaafd. De gemeente verdeelde zich steeds meer in twee partijen en de dominee stond er bemiddelend tussenin met het gevolg, dat hij van beide kanten de klappen te incasseren kreeg. Wat een toestand! En het eind nog niet in zicht!

III. Volgende bezoek. — En hoe gaat het bij jullie in de kerk? — Ach....

Hier had men een jonge dominee uit Holland, die de immigranten helemaal niet scheen te begrijpen. Hij was veel te modern en veel te voortvarend. Hij organiseerde van alles en nog wat, en als zijn organisaties in elkaar zakten zoals veel organisaties plegen te doen onder ons, dan werd hij boos en begon op de preekstoel Canada met Holland te vergelijken ten voordele van Holland en de kerken aldaar. Onlangs had hij in het achterlokaal van de kleine dorpskerk een tentoonstelling belegd van reproducties van beroemde schilderijen, maar slechts drie immigranten, waaronder de domineesvrouw en haar zuster, waren verschenen, om op de prairies van Canada deze culturele genieting te smaken. De herder en leraar was ontevreden en blafte de schapen uit. De schapen blaatten verontwaardigd terug....

IV. Hierna brachten we een bezoek aan een oude vriendin van Katrien. Ze was blij, dat ze ons eens zag. We voerden een opgewekt gesprek, totdat ik een vraag stelde over de immigrantengemeente ter plaatse. Toen betrok haar vriendelijk gezicht, en het goede mens kreeg werkelijk tranen in de ogen toen ze vertelde over de taalstrijd in hun kerk. Enkele hardlopers wilden uitsluitend Engelse diensten. De meerderheid van gemeente en kerkeraad, aangevuurd door de plaatselijke predikant, wilde 2/3 Engels, terwijl een minderheid tot in lengte van jaren het fifty-fifty systeem wilden handhaven. Op zichzelf een heel gewoon en overal voorkomend, ofschoon soms netelig, probleem. Maar rondom de taalmoeilijkheden zaten andere gevoeligheden. Onder de fifty-fifty mensen bevonden zich sommige ouderen, die de kerk hadden opgericht en van het begin af aan leiding in de gemeente hadden gegeven. Die voelden zich de leiding ontglippen de laatste tijd, en die kwamen nu in de oppositie. De oplossing van het taalprobleem begon meer en meer een prestigezaak te worden: Wie zal het bij ons te zeggen hebben? En o wee, wanneer men in kerkelijke moeilijkheden persoonlijk begint te worden!

V. Volgens onze vrienden in de volgende plaats zou het met het plaatselijke kerkelijke leven best gaan, wanneer men maar een andere dominee had. Maar men had een dominee uit de States, die nog maar één keer in zijn leven in Holland was geweest. Drie jaar geleden kreeg hij een gratis reis als boordpredikant. Na zijn terugkomst liet hij duidelijk blijken, dat hij er niets aan vond in Holland en blij was weer op het Amerikaanse continent te zijn.

Hij keek wat op de Hollanders neer, en daar kan geen rechtgeaarde Nederlander tegen! Hij gaf soms de indruk, dat hij zichzelf een zendeling onder de wilde heidenen waande, en dat zijn vertrek naar een Canadese immigrantengemeente indertijd een machtige opoffering voor hem was geweest.

Deze houding verdroot de gemeenteleden, en dat was de voornaamste reden, waarom het nogal eens gistte in de kerk.

VI. We schoten al mooi op in de richting van onze goede stad en onze goede, o zo goede, gemeente. Nog twee bezoeken in twee dorpen restten ons. Onze

(Vervolg op pagina 6)

Rumoer in de Kerk

(Vervolg van pag. 5)

vroegere plaatsgenoot en medeouderling Willem Schot (Bill Scot liet hij zich altijd noemen op het werk) bleek thuis te zijn en ons bezoek op prijs te stellen. Hij had zijn linkerhand gewond, niet ernstig trouwens, en daarom moest hij een weekje thuisblijven. Dat was geen zware straf voor hem. Ik hoefde Bill niet eens naar het kerkelijk leven te vragen, want uit zichzelf begon hij erover. Hij zei onder meer, dat hij er wel eens over dacht, om maar weer naar ons terug te komen in de stad, omdat het daar in de immigrantenkerk zoveel aangenamer en rustiger was. (— Je moest eens weten! dacht ik ten tweeden male die dag.) Hoewel de gemeente niet eens zo groot was en amper zeventig gezinnen telde, was er hier geen eenheid. Altijd was er wat te zeuren. Eerst was er al zoveel onenigheid geweest in verband met de kerkbouw. Het ging toen over de plaats, waar de kerk zou staan. Vechten dat er gedaan is! De dominee kon het niet uithouden en nam het eerste beroep aan, dat hij kreeg. Toen kwam de ruzie bij het beroepingswerk. Wat een partijschappen! En toen eindelijk na tien bedankjes de vacature was vervuld, was er weer nieuwe narigheid. Twintig gezinnen, die zo'n mijl of twaalf Zuid van de kerk woonden, wilden een nieuwe gemeente stichten, maar de kerkeraad was er tegen. Er werd met lijsten gewerkt en er was allerlei ondergrondse actie. Sommige mensen keken elkaar niet meer aan en verschillenden bleven weg van het Avondmaal. Er zat niet veel fut en blijdschap meer in de kerk....

VII. Bij het laatste bezoek waren we nog maar twintig mijl van huis. We verlangden naar eigen huis en haard, maar konden het niet over ons hart verkrijgen, om het huis van onze vroegere buren de Bruin te passeren zonder even te groeten. Het was inmiddels al avond en de hele familie was thuis. De ontvangst was weer allerhartelijkst. We praatten over koetjes en kalfjes en Henk de Bruin vertelde maar over het leven hier Zuid van de stad. Het was een blij en optimistisch verhaal. Die Henk is altijd een opgewekte kerel geweest. Maar toen hij het over de plaatselijke kerk kreeg, betrok zijn gezicht even. — D'r zitten hier nogal wat, Arie, zei hij, — die het in Canada niet naar de zin hebben en daarom in de kerk lastig zijn; mensen met kleine capaciteiten, maar met een grote b... Altijd tegen de draad in. En praten en konkelen dat ze doen! Je moet medelijden met ze hebben, omdat ze hier niet op hun plaats zijn. Maar soms halen ze je het bloed onder de nagels vandaan, omdat ze bij voorbaat alle ontwikkeling van ons kerkelijk leven in Canada proberen tegen te houden. Zolang de kerk maar het eigen, kleine, knusse en gezellige Hollandse onderonsje blijft, spinnen ze van huiselijkheid en tevredenheid, maar o wee, als je kerk in en voor je Canadese omgeving wil worden....

Even na negen uur reden we de laatste mijlen huiswaarts. Het was een welbestede vacantiedag geweest: zeven vrienden bezocht. En we hadden het over zeven kerken gehad. Johannes op Patmos schreef ook aan zeven kerken en in de meeste van die kerken was het ook lang niet pluis. — Wie oren heeft, om te horen, hore, wat de Geest tot de gemeente zegt.... Ik ben geen dominee, maar een gewone immigrant-timmermanvoorman, maar toch kwam ik zo te denken en ik zei het hardop tegen Katrien: — Misschien luisteren we in onze kerken te weinig naar wat de Geest tot de gemeente zegt. We luisteren te graag naar onszelf. En als anderen dan niet genoeg naar ons luisteren, begint het gekuip en geklets, de praat en het geleuter, de herrie en de heibel.

Toen zei Katrien iets, dat me nog steeds is bijgebleven en dat me veel goed heeft gedaan. Ik heb het tot troost aan onze dominee doorgegeven en die heeft er de kerkeraad weer mee gesterkt.

Katrien zei dit: — Onze immigrantenkerken moeten toch wel heel belangrijk zijn voor Canada, want anders zou de duivel ze niet zo aanvallen....

En is dat niet waar? Als onze gemeenten hier niet het werk waren van de Here Jezus en helemaal niet belangrijk waren, dan liet de satan ons wel met rust. Maar nu haat hij ons....

Tegen tien uur waren we thuis. De kinderen waren er allemaal en zaten al ongeduldig te wachten. Dit was tenslotte de eerste keer, dat hun oude vader met zijn nieuwe rijbewijs zo ver gereden had. De oudste jongens liepen speurend om de auto heen, maar hun geoefend oog kon geen kras en geen deuk ontdekken.

Voordat we naar bed gingen hebben we met elkaar nog gedankt en uit de Bijbel gelezen. We hebben gedankt voor Gods beveiligende hand op onze paden en wegen en voor Zijn zegeningen, die niet te tellen zijn. En we zijn verder gegaan met lezen waar we de laatste keer gebleven waren: Galaten 5. — Maar de vrucht van den Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing....

Arie.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

ÉÉN DING IS NODIG

Lucas 10:42a

Terwijl Jezus op rondreis was met Zijn discipelen, kwamen ze op zekere dag ook bij een klein dorpje. Daar woonde een familie, waar Jezus altijd welkom was. Twee zusters en een broer: Maria, Martha en Lazarus!

Jezus gaat daar ook nu op visite en als een echte gastvrouw gaat Martha direct aan de slag om alles toch maar tot in de puntjes voor elkaar te hebben. Maar ze wordt wel een beetje kregel, want Maria doet maar net of er niets aan de hand is. Ze zit daar maar en gaat helemaal op in wat Jezus te zeggen heeft. Eindelijk kan Martha het niet meer harden, en vraagt Jezus of Hij nu niet vindt dat Maria ook eens een hand uit moet steken. Jezus zegt echter kalmweg: "Martha, jij maakt je zo druk over een heleboel dingen in je huis, terwijl er toch maar één ding werkelijk noodzakelijk is. Maria heeft het begrepen, zij heeft het beste part gekozen . . .

Wat is het al lang geleden dat dit gebeuren plaats vond. En toch, in zoveel gezinnen vindt men tegenwoordig dat zelfde beeld nog. Martha zal een vrouw geweest zijn als U en ik. We dwalen allemaal vaak af van de dienst des Heren, doordat we het zo druk hebben met dingen, die eigenlijk niet zo erg belangrijk zijn. Eén van de grootste gevaren van deze tijd is wel dat we gevaar lopen *te* veel hooi op onze vork te nemen. We zijn te rusteloos om eens stil te zitten als Maria en te *luisteren* naar Jezus' boodschap. We denken wel eens dat we al een goed Christen zijn als we maar hier of daar lid van zijn en trouw naar de kerk gaan. Kortom, als we maar godsdienstig lijken. Gedeeltelijk is dat natuurlijk ook wel zo, maar als het niet dieper gaat bij ons is het wel een oppervlakkig gedoe. Een Martha moet ook eens een Maria kunnen zijn, want wat zien we bij haar? Met haar voorbeeld voor ogen kunnen we zeggen dat al onze bezigheden alleen maar betekenis hebben als we die doen als een gevolg van onze verhouding tot God en omdat we willen leven zoals Hij ons dat in Zijn Woord leert. Dat is wat Jezus bedoelt met "het éne goede". Daarom moeten we als Maria tijd af durven nemen om te luisteren. In de vreselijke drukte van dit leven waarin we soms wel op machines lijken, hebben we verleerd dat er wel eens wat werk over kan gaan. We doen het omdat we het altijd zo gedaan hebben of omdat een ander het ook doet. We verlangen wel naar God, maar zijn te druk om Hem te woord te staan.

We hebben op 't ogenblik beslist geen tijd, morgen . . . misschien! Hoewel we in de Bijbel alles kunnen lezen over God wat we weten moeten, blijft dat boek zo vaak gesloten. We doen dan net ,alsof we alles al weten omtrent God. We hoeven niets meer te leren. Wat een voor-de-gek-houderij van onszelf. We moeten God vinden. Het is nodig ,zegt Jezus! We vinden Hem niet in het eeuwige gejacht naar meer en beter, maar in het aanvaarden van de Ene, die we altijd al gekend hebben, al hielden we er niet altijd rekening mee. Op dit ogenblik, als we dit lezen staat God ook klaar en klopt aan de deur van ons hart. Hij wil ons leven binnenkomen. Zijn we te druk om te antwoorden? Of hebben we even tijd om te luisteren naar "dat ene nodige"?

Mrs. A. Wagenaar

"NO!"

You'r starting, my boy, on life's journey
Along the grand highway of life;
You'll meet with a thousand temptations
Each day will with evil be rife:
This world is a stage of excitement—
There's danger wherever you go:
But if you are tempted in weakness,
Have courage, my boy, to say, "No!"

In courage alone lies your safety,
When you the long journey begin;
Your trust in the Heavenly Father
Will aid you in conquering sin.
Temptations will keep on increasing,
As streams from a rivulet flow;
But if you'd be true to your manhood,
Have courage, my boy, to say, "No!"

—Selected

OP DE BRES VOOR HET GEZIN

In "Onderweg", veertiendaags blad voor het Nederlandse volk, 1e jaargang no. 2, schrijft Ds. E. Pijlman een artikeltje onder bovenstaand opschrift, waarin hij zeer goede dingen zegt.

Er zijn allerlei machten aan het werk om het gezin af te breken. Die machten doen dat niet altijd bewust, maar ze doen het dan toch maar, en wij moeten op onze hoede zijn.

Noem eens een paar dingen, die het gezinsleven breken?

Ongelijke werktijden, grote afstanden tussen huis en werk; allerlei clubs en verenigingen; 'n vader, die nooit thuis is en als hij thuis is mag niemand hem storen; een moeder, die altijd op stap is; kinderen, die het overal beter vinden dan thuis. Etc. etc.

Het gemeenschappelijk ontbijt is weg; de gemeenschappelijke middagmaaltijd is weg . . . de avondmaaltijd, ja, dan zijn ze er meestal allen, maar ach, ieder kauwt zwijgend en zit te denken wat hij straks zal gaan doen; één moet noodzakelijk voor het eindigen weg en hij verdwijnt, bijna zonder te groeten. Eén schrijven we; was het er maar één.

* * *

Het is zeer noodzakelijk, dat we het gezin weer ontdekken. Het is immers de oefenschool voor het leven?

Als het kind in het gezin geen gehoorzaamheid leert, waar zal het die gehoorzaamheid dan leren?

Als het kind in het gezin niet leert iets voor een ander over te hebben, waar zal het dan dit wel leren?

Als het kind in het gezin niet leert zichzelf te verloochenen, waar zal het die zelfverloochening dan wel leren?

In het gezin wordt geleerd wat samenleving is. Niet ieder zijn eigen leventje op zichzelf, maar *samen*-leving.

* * *

Vader, denk toch niet, dat het een verloren uur is, als ge u bezig houdt met uw zoontje.

Moeder, denk toch niet dat het verloren tijd is, als u speelt met uw kind. U kunt uw tijd niet beter besteden.

Ouders, uw kinderen hebben u soms iets te vertellen; ze durven niet goed; ze zeggen iets tegen u als een aanloopje, maar u hebt er geen erg in.

"Straks, hoor, ik heb het nou te druk."

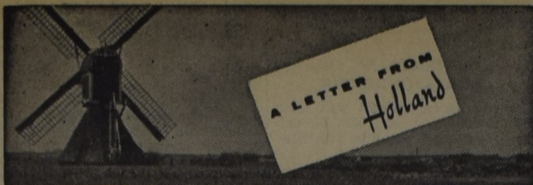
Maar u hebt een gelegenheid voorbij laten gaan om iets van uw jongen te weten te komen.

Straks, komt niet. Dan is de poort van het hart weer op slot.

Neem toch tijd voor uw kinderen.

Heus, het is allernoodzakelijkst. Elk uur, aan uw gezin besteed, is goed besteed.

(Overgenomen)

door Mrs. J. De Groot-Vreugdenhil

(A.I.) Deze week beleefden we een historisch ogenblik. Aan de Nederlandse koloniale heerschappij in de Indische archipel, die eeuwenlang geduurd heeft, kwam een einde toen in Hollandia op maandagmorgen zeven uur het bestuur over Nederlands Nieuw Guinea aan de Verenigde Naties werd overgedragen. In alle kranten werden aan dit historische gebeuren grote artikelen gewijd en ook op vele scholen is er aandacht aan besteed.

We zijn ons in deze dagen allen bewust, dat het kolonialisme, ook het Nederlandse, geen vlekkeloos verleden heeft en dat het in de toekomst niet kan worden voortgezet. We weten echter, dat er in Nederlands-Indië toch ook groot en goed werk is gedaan ten behoeve van land en volk. In de tijd, dat Nederland zich sinds het zelfstandig worden van Indonesië zo intensief met Nieuw Guinea is gaan bezig houden, was er van kolonialisme allang geen sprake meer. In de betrekkingen tussen Nederland en dit verre eiland heeft nooit het belang van Nederland, maar altijd dat van het volk der Papoea's overheerst en ons land beschikte over de mogelijkheden om dit volk daadwerkelijk vooruit te helpen tot de dag, dat het in staat was zijn lot in eigen hand te nemen. Terwijl bij de Papoea's de bereidheid aanwezig leek deze hulp in dank te aanvaarden.

Het heeft niet zo mogen zijn. Onder verantwoordelijkheid van de Verenigde Naties wordt volgend jaar het bestuur over Nieuw Guinea aan Indonesië overgedragen, terwijl het volk der Papoea's pas in 1969, onder Indonesisch bewind, zijn zelfbeschikkingsrecht zal mogen uitoefenen.

Onder dit alles kunnen we alleen maar hopen, dat de Protestantse Zending en de Rooms Katholieke Missie, die in Nieuw Guinea een vruchtbaar arbeidsterrein hadden gevonden, ook na de bestuursoverdracht hun gezegend werk zullen kunnen blijven voortzetten. Zoals dat tot dusver in Indonesië mogelijk is.

Of na dit alles de diplomatieke betrekkingen tussen Indonesië en Nederland weer zullen worden aangeknoopt? In de krant van gisteravond lazen we, dat president Soekarno gesproken heeft over zijn bereidheid voor een vriendschappelijk bezoek aan Nederland. Daarvoor zou dan natuurlijk een uitnodiging moeten worden gedaan, en die is onder deze omstandigheden toch nauwelijks van regering en volk van Nederland te verwachten. Men krijgt de indruk dat hier alweer een nieuw diplomatiek spel wordt voorbereid, waarin het uitblijven van een Nederlandse uitnodiging als voorwendsel kan worden aangegrepen.

Een ander onderwerp, dat in een vorige brief reeds werd aangekondigd: de prijzenoorlog tussen Albert Heyn en **Philips.**

In de laatste jaren voltrekt zich in ons land — naar Amerikaans voorbeeld wordt er altijd bij gezegd — een ontwikkeling naar de zelfbedieningswinkel en de supermarkt. Een van de grootste kruideniersbedrijven, de Zaandamse firma Albert Heyn, paste in het kader van die ontwikkeling klantenbinding toe door het publiek gelegenheid te geven tegelijk met de boodschappen spaarbonnen te kopen voor aandelen. Met zoveel succes, dat het bedrijf meer aandelenkapitaal in handen kreeg dan het gebruiken kon. Voor de spaargelden van het publiek moest dus een andere bestemming worden gezocht en men koos een reeks dure huishoudelijke apparaten, te beginnen met de koelkast. Van een bekende Duitse fabriek werden 60.000 koelkasten gekocht en ongeveer voor inkoopsprijs ter beschikking gesteld van de klanten. Tot heftige verontwaardiging van degenen, die tot dusver het Nederlandse publiek van koelkasten hadden voorzien, maar ondertussen zijn vele Nederlandse gezinnen, waarvoor de prijs tot dusver een beletsel was geweest, toch maar in het bezit gekomen van een nuttig apparaat als de koelkast. Op de ingeslagen weg ging Albert Heyn onvervaard voort door na de koelkast tuinparasols en opvouwbare bedden als 'premies van de maand' te brengen, thermoskannen, rolschaatsen, enzovoort. En andere krote kruideniers (De Gruyter en Simon de Wit) volgden zijn illustere voorbeeld na. Wij dienen hiermee het publiek, verklaarde Albert Heyn in interviews. En: in Amerika doen ze het óók zo.

In een nieuw stadium raakte de strijd toen Albert Heyn met een handmixer kwam, waardoor hij zich waagde op het terrein van de electrische instrumenten, dat in Nederland grotendeels door het Einhovense wereldconcern Philips wordt beheerst. Philips reageerde door een handmixer, die tot dusver voor tegen de zeventig gulden was verkocht, voor negenendertig gulden beschikbaar te stellen, dus nog drie gulden goedkoper dan het apparaat van buitenlandse makelij, dat door Albert Heyn met zoveel fanfare op de Nederlandse markt werd gebracht. Heel Nederland wachtte als lachende derde partij af, of Albert Heyn de strijd met het machtige Philipsconcern verder aan zou durven door zich aan nog andere electrische apparaten te buiten te gaan. En ja, een paar dagen geleden meldden grote advertenties, dat Albert Heyn voor oktober ventilatorkacheltjes als premie van de maand heeft gekozen, waarmee hij dus alweer het terrein van Philips betreedt.

Zo krijgt de Nederlandse huisvrouw, op al of niet Amerikaanse manier, behalve allerlei te appreciëren huishoudelijke apparaten een element van spanning in haar leven. En de mannen kunnen allerlei zwaarwichtige economische theorieën ten beste geven. Ik voor mij heb al bekend gemaakt, dat ik die handmixer toch maar ga kopen, zodra ik negenendertig gulden bij elkaar heb. Je kan immers nooit weten of de grote heren — Philips en Albert Heyn — het op een gegeven moment weer niet met elkaar eens worden. En ons het gelag (gelach) laten betalen.... En ziedaar, deze overweging pàst in de economische theorieën. Daar heb je gelijk in, zegt de man, die tot dusver handmixers en dergelijke als een symptoom heeft gezien van Amerikaanse weelde, uit een Nederlandse keuken met Calvinistische soberheid zo lang mogelijk te weren....

NIEUW VERKEERSBORD!!

Bij de ingang van het ziekenhuis in Liestal, Zwitserland, is een opvallend bord geplaatst, waarvan de bedoeling zonder meer duidelijk is. Ter bescherming van de vloeren is het verboden op spijkerhakken te lopen.

Verder alleen nog maar wat **Kort nieuws:**

• De regering overweegt alle bromfietsers te verplichten tot een herkenningsplaat op hun rijwiel, waaruit moet blijken, dat de berijder verzekerd is tegen wettelijke aansprakelijkheid. Dat wil dus zeggen, dat eventuele schade, die hij aanricht, vergoed zal worden, zo niet door hem dan door zijn verzekering.

• Volgens de rijksdienst voor het Nationale Plan moet er in de randstad Holland meer bebossing komen: parken in de geest van het Amsterdamse Bos als 'bufferstroken' tussen de grote stedelijke bebouwingen.

• Waarschijnlijk zal de Sociaal Economische Raad de regering adviseren ter verkrijging van de zozeer gewenste rust aan het loonfront alle collectieve overeenkomsten tussen werkgevers en werknemers vanaf 1 januari a.s. met een half jaar te verlengen. Mede ter compensatie van de stijgende premies voor diverse sociale wetten zou dan een algemene loonsverhoging van drie of vier procent moeten worden gegeven. Daarna zou dan weer op de gedifferentieerde loonvorming moeten worden overgeschakeld.

Combined Meeting of Calvinistic University Clubs

As in the past years, student clubs from London, Toronto, and Hamilton again got together for a day of intellectual fellowship. This year the meeting was held on Saturday, Sept. 29, which was somewhat earlier than other years. The location was the First Hamilton Christian Reformed, and the time — 11:00 A.M. We began with the singing of a hymn, bible reading and prayer. Because of shortage of time, Peter Schultz, the president, immediately introduced the main speaker, Dr. van Riessen, whose topic was to be "The Principles of Society."

Dr. van Riessen began his speech by defining society as "the whole of forms for man living in communities" as opposed to more vague definitions which are usually used. He then discussed the development of society in civilization. In the mediaeval society a hierarchical form existed with the church on top; society was considered God ordained and therefore must not be changed. After the Reformation, society slowly started changing until it developed into the rapidly changing society of today. The main feature of today's society is the tremendous power which man has over reality due to science and technology, while formerly man lived mostly in nature. All other features of present society are derived from this power — such as the dynamic character of civilization, the high standard of living, the increased integration of mankind due to enlarging communities and the power of media such as radio and television.

An important thinker in this field is Mannheim, who said that we are entering a new type of society — from the individualistic to the collectivistic type. A collectivistic type had existed during the Middle Ages, but had changed to an individualistic type after the Reformation and back to a collectivistic type today. In an individualistic society **man only** is important while in a collectivistic society the **community** is important. In the Middle Ages the elite were the priests while the basis of the collectivistic society was the common faith. Today the elite are the scientists while the basis is planning and organization but not **a common faith.** Mannheim considered the result of planning, and reasoned that collectivism is inevitable as it is the result of history; thus man is compelled to follow the road of planning which will terminate in communism. This can only be avoided by regaining a common faith — Christianity. But, says Mannheim, the christian symbols are no longer understood today; therefore these must be changed and then the mass will again have a common faith.

On these views Dr. van Riessen commented that Mannheim is correct when he points out that we are moving toward a collectivistic society, i.e. people loose their freedom of responsibility to the elite, but he is wrong when he thinks that collectivism is inevitable. Society is manmade and depends on man's believe.

This brings us to the problem of how man should shape society in order that it is Christian. What is the Christian principle? First of all, everything created is religion — Rom. 11 : 36, "For from him and through him and to him are all things." No existence is possible independent of God, while the humanists believe that nature contains independance. Within creation man has an exceptional position — he is free. Man is free **from** all kinds of influences with the exception of being free from God; and he is free **to** respond in general and to serve God in particular. There is also freedom in authority — government, parents, teachers, have to exert their authority. Authority exists to prevent community from decomposition as a result of sin, esp. the sin of individualism where everyone directs everything to himself. Authority also exists because an overall view is necessary to combine individual limited views of what has to be done in society. There are some limitations to authority — it is not necessary to be absolute since Jesus Christ is the absolute authority. The problem of authority is that it limits the freedom of the members; therefore what is the balance between authority and freedom? The criterion for authority is that it must further man's freedom to respond and thus authority must give the maximum freedom possible without dissolving society.

The **second** principle is that of sphere sovereignty where state, church, family, etc. are in separate spheres which are on the **same level.** Kuyper suggested that there is no reason to put the state, or the church above others since Christ is the absolute authority. Even if the spheres are on the same level they still show considerable interaction. Thus the Lord granted the state authority over justice and the parents authority of love, but when parents are unjust the state must interfere.

With this the speaker ended his one-and-a-half hour speech. Henk van der Zande then thanked the speaker, presented him with a penset, and informed him of the decision to make Dr. van Riessen the first honorary member of the Federation of Calvinistic University Students.

After the morning meeting was over the students had lunch together at a local restaurant and were back at the church at 3:00. Peter Schaafsma started the afternoon meeting with prayer and then called on Henry Boer for the secretary's report and the introduction of the moderator of the debate which was on the afternoon program. The secretary's report included information on the constitution which is being prepared; on the recently started paper "Focus"; and on contacts with other universities. The next general meeting is to be held on Jan. 19, 1963. Gerald van Belle was the moderator of the debate and the topic was "Resolved that toleration is religious treason". Two members from Toronto, John Veddema and Jack Zeyl, were on the affirmative side, while two members, Peter Schaafsma and Wytse van Dyk, from Hamilton were on the negative side. After the debate the audience participated by asking questions, and Rev. Quartel closed with us in prayer. This terminated a very fruitful and interesting meeting and we are already looking forward to the next one, at which we also hope to see a lot of outside interest.

Ineke van Dyk.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to our God and Father we are pleased to announce the birth of

EDWIN JAMES

The joyful parents and sisters

Rev. and Mrs. Simon Kistemaker.
Gertrude Anne.
Lorinda Mae.

October 5, 1962.

4201 - 32nd St.
Vernon, B.C.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of our son

DAVID ALLAN

Mr. & Mrs. J. Rumph.
A brother for
Deborah Joanna.

October 9, 1962.

12 Franson Cres.,
Weston, Ont.

Grateful to the Lord and very happy, we announce the birth of our daughter and sister

ALICE JOANN

Mr. & Mrs. Ray Middel.
Harley.
Frank.

R.R. # 1,
Caledonia, Ont.

Oct. 14, 1962.

Grateful to the Lord we announce the birth of our son and brother

DAVID EDWARD
(Dave)

Sunday, October 14, 1962.

Mr and Mrs. H. Meyer.
Reinko.
Henk.

Thirty Road.
Beamsville, Ont.

After two and a half days of rejoicing in the birth of our son

STEVEN RICHARD,

the Lord took him unto His Kingdom.

Job 2 : 21b.

October 3, 1962.

Mr. & Mrs.
D. Vander Ploeg.
R.R. 2, Kemble, Ont.

De Here heeft in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid plotseling door een ongeval tot Zich genomen onze geliefde Zoon, Broer en Zwager

JACOB HUIZINGA,

in de leeftijd van 18 jaar.

Seaforth, Ont., 8 Oct. 1962.

De diep bedroefden.
Namens allen:
P. Huizinga.
S. Huizinga—De Groot en kinderen.

De begrafenis heeft plaats gevonden vanuit de Chr. Ref. Church op Donderdag 11 Oct. 1962.

In vast vertrouwen op zijn Heer en Heiland ontslapen op 10 Oct. 1962 te Joure (Friesland), onze innig geliefde Vader, Behuwd-, Groot- en Overgrootvader

IMKE VAN DER VEER,

in de ouderdom van bijna 82 jaar, weduwnaar van Ruurdtje Walma.

Cornwall, Ont.,
1112 Larin Ave.:
Fam. Jacob
Van der Veer.

Kingston, Ont.:
Fam. Edward
Van der Veer.

Heden is in volle verzekerdheid des geloofs in Jezus ontslapen onze zeer geliefde Vrouw, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

TRIJNTJE REITSMA—
v. d. HEIDE,

in de ouderdom van ruim 67 jaar.

Caledonia, Ont.:
S. Reitsma.

Caledonia, Ont.:
L. Reitsma.
L. Reitsma—Mantel.

Hamilton, Ont.:
J. Spiegelaar.
F. Spiegelaar—Reitsma.

En kleinkinderen.

De begrafenis heeft plaats gehad op Dinsdag 16 October, des middags om 1.30 uur vanuit de Geref. Kerk in York.

Caledonia, Ont.,
R.R. 3.
12 October 1962.

Het behaagde de Here uit ons midden weg te nemen ons getrouw en medelevend lid

Mrs. S. REITSMA.

Haar geloofsverzekerdheid zij ons allen tot een voorbeeld.

Namens de Vr. Vereniging "Rondom het Woord", York, Ont.:

Pres.: Mrs. R. Hogeterp.

Secr.: Mrs. R. Kuipers.

Aan lezers van Calvinist-Contact:

De Chr. Ref. Church Uitleen Bibliotheek, Kentville, N.S.,

HEEFT BOEKEN NODIG

Kunt U ons helpen door gratis één of meer boeken te sturen? Bij voorbaat dank. Anne Van Arragon, 50 Oakdene Avenue, Kentville, N.S.

The Garden in the Gulf

For real dollar value come to Prince Edward Island. Wonderful grass land, canning, crops. Contracts for peas, cauliflowers, sprouts, etc. Dairying, potatoes tobacco.

160 ACRES, 130 clear, 8-room house, barns, garage, cement foundations, suitable, potatoes, beef. Close to village, 12 miles, Charlottetown. All machinery, 35 Massey Ferguson, mounted plow, etc., $ 9,750.—. Loan available on farm alone $ 6,500.—.

70 ACRES, 9 miles Charlottetown, pavement, very good buildings, 7-room house, P.B. Guernseys, 12 cattle, pigs. Int. A. tractor, etc., hay, grain, $ 9,000.—.

LOVELY DAIRY FARM. 700-lb. contract. Beautiful home, large barns, silo, close to city, pavement, excellent soil. Move right in, $ 21,000.—.

Provincial long term loans available. Farms all sizes. Contact

BOX 1182,
CHARLOTTETOWN, P.E.I.

---

100 Acres Mixed Farm

Groot stenen huis, van alle gemakken voorzien. Kelder, furnace, badkamer. Grote barns. Silo. Kippenhok, machineschuur. Best land. Farm is tussen Jarvis en Simcoe. Vraagprijs $ 21,000. Down. $ 4,000.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

$225.00 monthly plus bonus for

EXPERIENCED MARRIED MAN

with small family on a dairy farm. Toronto district, close to church and Christian school. Write to Box # 1538, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

A FAMILY FOR A
DAIRY FARM

For particulars call Galt 621-8554 or write to the Rev. A. Persenaire, 209 South St., Galt, Ont.

Ongehuwd man

ZOEKT WERK

op een kippenfarm. C. Gelderman, % H. B. Riese, Box 22, Group II, R.R. I, Winnipeg, Man.

Wanted:

EXPERIENCED
MARRIED MAN

for year around work on modern dairy farm. Living accomodations for a small family. Good references required. Top wages. Apply to D. W. MacGregor, R.R. 5, Colborne, Ont. Phone 113-6.

GEVRAAGD: Een

Brood- en Banket-
BAKKER

VISSER LTD.
WHITBY ONT.

Phone 668-3135

We Like Our Work

Help keep us busy, won't you? If you are selling your home, business or farm, call us any day from Monday to Saturday at

John Voortman
Real Estate

580 UPPER JAMES ST.
HAMILTON, ONT.
or evenings at JA 8-5772.

WE NEED MORE FARMS AND LOTS TO SELL.

Zich eenzaam voelende jongeman (24 jaar), wonende in Ontario, zoekt

KENNISMAKING OF
CORRESPONDENTIE

met meisje, ca. 20—22 jaar. Chr. Ref. Schrijf aan no. 1539, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

GESCHENK PAKKETTEN

Wij zenden voor $ 6.00 nog steeds: 5 pond Koffie of Thee voor U naar Uw vrienden in Nederland, of een volvette Gouda kaas van 9 lbs. voor $ 5.00.

Vander Veen's
Importing Co.

1505 Grandville Ave. S.W.
Grand Rapids 9, Michigan, U.S.A.

It's in REXDALE, very attractive 7 room solid brick bungalow. $ 15,900. $ 1000 down. 4 oversized bedrooms, combination L-shaped living & dining room, with picture windows. Aluminum storms & screens throughout. With $ 3500 down, onze 6% N.H.A. mortgage for the balance.

WESTON . . . $ 12,500. $ 1000 down, for this beautiful six room home, with attached garage. Close to church, Chr. school and transportation. Must sell immediately.

BURNHAMTHORPE RD./HWY. 27. $ 15,000 full price. For quick sale. Six room solid brick bungalow. N.H.A. Resale. House looks like new. Lots of extras.

OWNER TRANSFERRED TO U.S.A. $ 13,900 full price. $ 1000 down. 6% N.H.A. Resale. Low carrying and taxes. Very modern six room solid brick bungalow. Open fireplace, oil heat, well pressure system. Stove, range hood, all curtains and drapes extra, and in very good condition. Half acre lot, minutes to school, shopping, fishing, hunting, swimming and golf. 20 miles North of Metro near Hwy. 400.

$ 12,900.00 ORANGEVILLE. That is all you pay for this 100 acre cattle, or grain farm. All workable, 60 x 80 bank barn, cement stabling. Six room house. Hydro, good water supply, adjoining 100 acres available at $ 3000 extra if desired, Possession anytime.

For any information without obligation, on any home that is for sale in Toronto or Suburbs, call JOHN STRUIK, CH 1-5205, or Res. CH 6-3998.

Buying - selling or arranging mortgages. 24 hour service. I am as close as your phone.

JAMES B. GILBERT
REAL ESTATE
1495 Kipling Ave. N.
Kipling Plaza.
Members of the Toronto Real Estate Board.

Spaarregeling "Spaar Naar Elkaar"

Men verzoekt ons het volgende op te nemen:

Een drietal organisaties, die zich bezig houden met de voorlichting, stimulering en voorbereiding van het contact tussen ouders en familieleden in Nederland èn de geëmigreerde Nederlanders in het buitenland, hebben met de beide centrales van de boerenleenbanken/raiffeisenbanken in Nederland, te weten de Coöp. Centrale Raiffeisen-Bank te Utrecht en de Coöp. Centrale Boerenleenbank te Eindhoven, een accoord aangegaan betreffende een spaar- en voorschotregeling. Deze organisaties zijn de:

Nederlandse Vereniging "Ouders van Emigranten", Wassenaarseweg 194, 's Gravenhage;

Katholieke Vereniging van ouders en familieleden van geëmigreerden, Nieuwe Parklaan 105, 's Gravenhage;

"Weerzien Overzee", een orgaan van de Christelijke Emigratie Centrale (Heulstraat 3, 's Gravenhage) en de Nederlandse Christelijke Reis Vereniging (Weteringkade 22A, 's Gravenhage) ten behoeve van ouders en familieleden van emigranten.

Deze organisaties zien in de eerste plaats als hun taak, de ouders en familieleden een goed inzicht te verschaffen in de maatschappelijke, zedelijke, geestelijke en culturele omstandigheden in de emigratielanden. Zij geven ook voorlichting over aard, duur en wijze van bezoeken, over en weer gebracht.

Om nu dit wederzijds bezoek, wat de familieleden ten goede komt en de herinnering aan het oude Vaderland levendig houdt, te bevorderen, is een spaarregeling met de Centrale Raiffeissen-bank te Utrecht en de Centrale Boerenleenbank te Eindhoven in het leven geroepen.

Deze spaarregeling geeft aan de leden van de drie bovengenoemde organisaties de mogelijkheid de benodigde reissommen tegen gunstige spaarcondities bijeen te brengen.

Daaraan kunnen de ouders, c.q. familieleden, *alsook* de geëmigreerde verwanten deelnemen. Bij elk der ca. 1.500 vestigingen, welke de bij de genoemde Centrale Banken aangesloten boerenleenbanken/raiffeisenbanken tellen, kan een spaarrekening worden geopend.

Eén der faciliteiten der spaarregeling is voorts, dat de belanghebbenden op billijke voorwaarden en tegen eenvoudige zekerheid (waarbij echter cessie van ouderdomsuitkering niet mogelijk is) een voorschot kunnen opnemen, als zij tenminste 50% van het benodigde bedrag hebben gespaard.

In uitzonderlijke gevallen is zelfs een soepele toepassing mogelijk.

Daarnevens beschikken de organisaties nog over een noodfonds, waaruit in ernstige omstandigheden hulp kan worden geboden.

Dank zij dit contact met deze Centrale Banken menen de genoemde organisaties op verantwoorde wijze medewerking aan ouders en familieleden te bieden.

Deze regeling gaat 15 oktober in werking.

's Gravenhage, oktober 1962.

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.

Write, wire or phone

AARN KLOOSTERMAN
Representing
Harold Forster & Co
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

G. Broos
REALTOR
since 1952.

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: 225-7400.

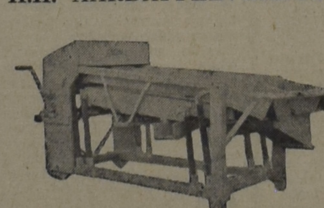
EAST END: $ 1,500.00 Down, 6 kamer bungalow; garage, gemakkelijke betalingen; close to everything.

WILLOWDALE: $ 1,500.00 Down, één "open" hypotheek $ 85.00 per maand, 6 kamers; MOET VERKOCHT WORDEN.

DOWNSVIEW: $ 1,500.00 Down; betalingen $ 95.00 per maand op één "open" hypotheek; 6 kamer bungalow. Eigenaar overgeplaatst.

HYPOTHEKEN: Mocht U moeilijkheden hebben met Uw bestaande hypotheek, geef mij vrijblijvend een telefoontje. Heb verschillende connecties, die U graag willen helpen.

H.H. AARDAPPELVERBOUWERS !

Hebt U interesse voor

Aardappel-sorteer-machines en Leesbanden

voor hand of motorkracht? Vraagt dan inlichtingen aan "SPECIAL", 21 Burton Ave., Chatham, Ont.

Kom naar Brampton, Ontario

verdien meer, en leef een plezierig leven.

FRANK HARKEMA helpt met raad en daad, bij het kopen of huren van een woning.

Ook behulpzaam bij het zoeken naar geschikt werk.
Schrijf aan Frank Harkema, vertegenwoordiger bij:

HAROLD S. HARE LTD. REAL ESTATE
82 Main Street North
BRAMPTON, ONTARIO

K. KRAAY, Real Estate Broker

Kantoor: 13A King Street ST. CATHARINES
Huis Adres: 2 Juliana Crescent

UW ADRES VOOR PRIMA FARMS

met vee en machines.

Wegens vacantie is ons kantoor GESLOTEN van 5 SEPTEMBER tot 1 NOVEMBER.

Contact gedurende deze tijd onze Farm Salesman
JOHN DUGAN
175 Thorold Rd. West, Welland, Ont. Tel. RE 2-1536.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Edmonton Maranatha, als Home Missionary voor Duffield-Stoney Plains, Rev. J. H. Binnema van Rocky Mountain House.

te Blenheim, Ont. Rev. B. Bruxvoort, Home Missionary te New Liskeard, Ont.

te Dundas, Ont., P. Kranenburg te Springdale, Ont.

Tweetal

te Edmonton II, Alta.: J. G. Groen te Wallaceburg, Ont. en D. J. Scholten te Brantford, Ont.

Bedankt

voor Strathroy, Ont. Rev. J. Nutma te Acton, Ont.

CAN. REF. CHURCHES

Beroepen

te Barrhead-Neerlandia, Alta., W. Vis te Buitenpost (Nederland).

Aangenomen

naar Grand Rapids, Mich., H. van Tongeren te Leeuwarden (Nederland).

REV. J. KUNTZ INSTALLED AT OWEN SOUND CHR. REF. CHURCH

It was a happy and thankful congregation that gathered Thursday evening, October 11 in the auditorium of the Chr. Ref. Church in order to greet her new minister, the Rev. J. Kuntz from Orillia, Ont. and his family. A brief programme was conducted, during which many in word and song expressed their gratefulness to the Lord and extended a very hearty welcome to the Rev. Kuntz family. Floral tributes also added to the happy atmosphere of the occasion. Our new Pastor thanked everyone for all what was accomplished in a short time, with paintbrush, repair tools etc. in the recently purchased parsonage.

On Friday evening, October 12, again the congregation of the 1st Chr. Ref. Church of Owen Sound, Ont. met in the Church to witness the installation ceremonies of Rev. Jacob Kuntz. Beside Rev. Geuzebroek of Barrie, who preached the sermon according to Acts 6 : 4, Rev. Ringnalda, Rev. Slofstra and Rev. Biese took part in the order of worship.

Rev. Quigley of the Division St. United Church, representing the Ministerial Ass., spoke heartily to Rev. Kuntz and welcomed him in their midst.

Rev. Biese closed with prayer and Rev. Kuntz pronounced the Benediction.

Lunch was served to the visiting clergymen and to those who came from a distance.

EASTERN ONTARIO LEAGUE FALL RALLY

The Navan young people were hosts to the Fall Rally held on Monday, October 8, 1962 in the Navan Community Centre.

The meeting was opened with the singing of "Whole Hearted Thanksgiving". Our Vice-President, Ralph Mulder, led in prayer and read from Matthew chapter 25.

A hymn sing was conducted by Rev. de Moor after which the Annual Entertainment Contest was held. Cornwall again was the proud winner of the trophy while Ottawa came second.

George Klein, our Federation Board member, gave a report on the 1962 Convention in Kalamazoo.

Approximately 180 young people, leaders and ministers enjoyed a delicious turkey supper. Rev. de Moor acted as toastmaster for the banquet.

After a short recess the evening session was opened with the singing of the Young Calvinist Federation Song. The Roll Call showed that all the societies except Lisbon were represented. An offering was taken for the Young Calvinist Servicemen's Fund.

The Scripture reading was from John 21. Henry Ritskes introduced the guest speaker for the evening, Rev. Knoppers from Montreal. Rev. Knoppers delivered an inspiring message on the Rally theme "One in Christ".

In response to this address we sang the 1962 Rally Song "Like a Mighty Army".

A "thank you" was extended to the hosts for the hospitality provided.

Another worthwhile rally ended with thanksgiving by Rev. Beukema and the singing of "O Canada".

Wilma Luimes, Secretary.

Zending op Nieuw Guinea

HERVORMDE ZENDING

Het jaarverslag van de Raad voor de Zending van de Nederlands Hervormde Kerk is onlangs gepubliceerd. Een groot deel van het verslag is besteed aan beschouwingen over de verhouding tot Indonesië naar aanleiding van de kwestie Nieuw Guinea en de toekomst van dit vroegere Nederlandse gebiedsdeel. De Hervormde zending heeft scherpe critiek op het feit dat Nederland heeft gesproken over het zelfbeschikkingsrecht van de Papoea's. De Hervormde zending acht het de opdracht van de kerk om in de lijn van het realisme van de bijbel vol te houden dat "het zelfbeschikkingsrecht, voorgespiegeld aan Nieuw Guinea geen reële basis heeft in de werkelijke verhoudingen in de wereld. Ter wille van de Papoea's moet daarom worden gestreefd naar een verwerven van een meer realistisch inzicht door Papoe's en door Nederlanders."

Uit hetzelfde jaarverslag blijkt dat het aantal hervormde zendelingen in Indonesië steeds terug loopt. Op 1 april 1959 waren er nog 46, in 1960 waren er nog 33, in april 1961 19 en per april 1962 was het aantal tot elf geslonken. Van deze elf personen zijn er 5 predikant, 5 arts en 1 evangeliste.

CONTROVERSE OVER WERELDRAAD BEINVLOEDT ZENDING OP NIEUW GUINEA

Uit het onlangs gepubliceerde jaarverslag van de Raad voor de Zending van de Nederlandse Hervormde Kerk blijkt dat de verhouding tussen de Evangelische Christelijke Kerk op Nieuw Guinea en de Christian and Missionary Alliance niet van bijzonder goede aard is.

De Evangelische Christelijke Kerk van Nieuw Guinea heeft de voorzitter van haar synode, ds F. J. S. Roemainoem, alsmede de Nederlandse predikant ds H. J. Teutscher, als afgevaardigden naar de derde assemblee van de Wereldraad van Kerken te New Delhi gezonden.

Nadat zulks was bekend geworden in de kring van de Christian and Missionary Alliance was er van bereidheid tot samenwerking geen sprake meer. Naar uit het jaarverslag van de Hervormde zending voorts blijkt moest Ds. P. G. Aring, te Wamena tengevolge hiervan aanzien dat de rooms katholieke missie zich op strategisch missionaire posten nestelde in de Baliem-vallei. De Christian and Missionary Alliance weigerde de medewerking van de Evangelisch Christelijke Kerk en deze zending beschikte zelf niet over mensen om deze posten te bezetten.

BRIEF AAN KENNEDY

Enige leden van de vrijgemaakte Gereformeerde Kerken in Nederland hebben een brief aan president Kennedy geschreven, waarin ernstige bezorgdheid wordt geuit over de Amerikaanse politiek "ten aanzien van het bepalen van de status van westelijk Nieuw-Guinea".

Voorts ontlenen wij aan deze brief: "De vrije wereld zal het zichzelf onmogelijk maken draagster te blijven van de goede boodschap aan de heidenvolken van het Woord Gods, dat waarachtige vrede en vrijheid brengt voor het gehele leven, wanneer zij deze volken bewust uitlevert in de handen der dictatuur." In het accoord, dat "Nederland werd opgedrongen" treedt een gedragslijn aan het licht die "volkomen in strijd is met de normen van het Woord Gods. President Kennedy wordt daarom opgeroepen in deze brief "tot gehoorzaamheid aan dit Woord."

De briefschrijvers spreken de verwachting uit dat het communisme zich "na royale inwilliging van de ook volkenrechtelijk volkomen ongerechtvaardigde eis van de republiek Indonesië de souvereiniteit over westelijk Nieuw Guinea aan haar over te dragen, alleen maar zich des te driester zal gaan verheffen."

"Er is naar onze stellige overtuiging geen teruggang van de — het evangelie verwerpende — revolutie met haar modern kolonialisme te verwachten, indien het Amerikaanse volk zijn van God gegeven positie in de Verenigde Naties niet gebruikt als een schild om zwakke volken te beschermen en voor hun eigen zelfstandige plaats, temidden der anderen, ruimte te scheppen.

In de brief aan president Kennedy wordt voorts gezegd, dat de God der geschiedenis ook het bloed der Papoea's van uw en van onze hand zal terugeisen. Hij zal ons verpletteren met zijn ijzeren scepter (Psalm 2:9) zo wij niet kussen de gezegende handen van Zijn Zoon Jezus Christus (Psalm 2:12) en aanvaarden zijn evangelische normen voor het onderling verkeer der volken.

SCHOOLNIEUWS

September 1957 werd de Calvin Christian School te Chatham, Ont. geopend met drie lokalen en drie leerkrachten. Sindsdien zijn twee lokalen bijgebouwd en twee leerkrachten bij benoemd. Het aantal leerlingen bedraagt momenteel 206. In de laatst gehouden ledenvergadering werd besloten opnieuw twee lokalen bij te bouwen. Een grotere toename van het aantal leerlingen in de eerstvolgende jaren is te verwachten. De bij te bouwen lokalen zullen ongeveer $ 28.000 moeten kosten. Binnenkort hoopt men een drive te houden welke naar men hoopt $ 12.000 zal opbrengen. Een propaganda-avond werd gehouden op 31 October a.s. met Dr. P. Y. De Jong van Hamilton, Ont. als spreker.

WIN ABONNEES VOOR "CALVINIST-CONTACT"

RUSLAND HEEFT EEN SPECIALE STAD VOOR ZIJN GELEERDEN

Sinds kort heeft men in Rusland een merkwaardig projekt tot volledige uitvoering gebracht. In het hartje van Siberië is een wetenschappelijk krachtcentrum tot verwezenlijking gekomen in de vorm van de bouw van een "Stad van de wetenschap".

Reeds jaren werd aan deze stad gewerkt maar thans is het plan geheel voltooid. Ongeveer 40 km zuidelijk van Novosibirsk — zie kaart — heeft men een vrij grote stad gebouwd die meer dan 20 grote wetenschappelijke instituten rijk is plus een universiteit. Er wonen ca. 10.000 mensen, waarvan het grootste deel geleerden en deskundigen zijn.

De stad is ca. 5 km lang en 4 km breed en haar inwoners hebben de beschikking over een bibliotheek met ca. 10 miljoen boeken, waarvan ook al weer het grootste gedeelte wetenschappelijke lektuur is. De geleerden in deze stad zullen zich voornamelijk bezig hebben te houden met ontwikkelingsprojekten van allerlei aard. Voor dit doel beschikken zij over installaties voor atoomonderzoek, scheikundelaboratoria, proeftuinen etc. De stad is dusdanig ingericht dat men er geheel zelfstandig kan leven, omringd door de uitgestrekte bossen in dit gebied en gelegen bij een stuwmeer.

Niettemin is er een elektrische spoorlijn en een autoweg die de "Stad van de wetenschap" een verbinding geeft met de grote stad Novosibirsk, een stad met ca. 800.-000 inwoners.

Zo gaat men verder

Het heeft destijds nogal enige deining veroorzaakt, vooral in Amerika, dat men in de nieuwe Amerikaanse Bijbelvertaling in de bekende tekst uit Jesaja 7 het woord "Maagd" vervangen heeft door "Jonge Vrouw". Deze vertalers handhaafden echter in Mattheus het woord "Maagd" omdat een juiste vertaling van de Griekse tekst geen ander woord toestond.

In Engeland schijnt men er echter toe over te willen gaan het woord "Maagd" ook in Mattheus te laten vervallen. Professor Godfrey R. Driver, de leider van een gezelschap van 10 geleerden, dat thans bezig is met de vertaling van het oude Testament, zeide dat er in de nieuwe vertaling heel wat zal veranderen, omdat men er met de conventionele vertaling niet meer uitkomt.

Hij merkte daarbij o.a. op: "Het is nu wel bekend dat het Hebreeuwse woord, evenals het daarmede overeenstemmende woord in Mattheus 1:23 slechts betekent een huwbare vrouw, onverschillig of zij maagd is of niet".

Zo gaat de aanval op de Schrift voort! De maagdelijke geboorte van onze Here Jezus Christus moet uit de Bijbel verdwijnen!

(ICN)